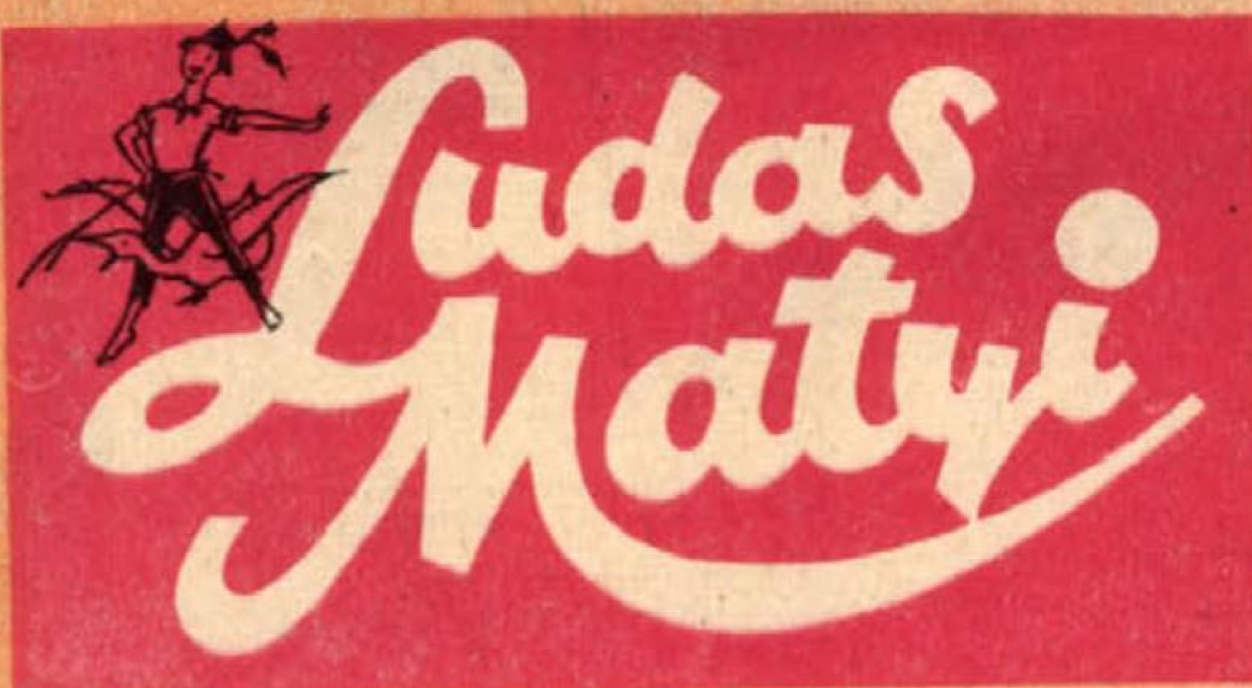
XVIII. évfolyam 17. szám. **Ára: 1 forint** *1962. április 26*

XIX. évfolyam, 299.

Befejeződött az országgyűlés ülésszaka

Interpellációk

Mikor leszneк jobbak a gyermekcipők?

Szabó Piroska képviselő a gyermekcipők minőségének megjavítása tárgyában intézett kérdést a könnyűipari miniszterhez. A leggyakoribb panaszok a gyermekcipők minősége ellen: hamar elvesztik fényüket, idő előtt megkopnak, bélésük szakad, a talp átereszti a vizet. A 10—14 hóna-

A képviselőnek nagy helyesléssel és tapssal kísért javaslatát Rónai Sándor elnök megszavaztatta az országgyűléssel, amelyet egyhangúlag elfogadták.

mekcipőkkel kapcsolatos pa… szok nagy része jogos, éppen ez… több intézkedést tettek, hogy gyermekcipők hibáit mielő… megszüntessék. Különböző int… kedéseket dolgoznak ki s vez… nek be már a következő évben gyermekcipők minőségének m… javítására. Természetesen fig… lembe kell venni, hogy amíg 3… évvel ezelőtt 15—20-féle gy… mekcipőt gyártottunk, most … esztendő … gondot fordí… … impregnálására, … zel megakadályozzák a talp nedvesedését.

Az interpelláló képviselő az a feltétellel fogadta el a könny… ipari miniszter válaszát, hogy … év múlva az országgyűlés el… számoljon be, milyen eredmé… nyel jártak most bejelentett … tézkedések.

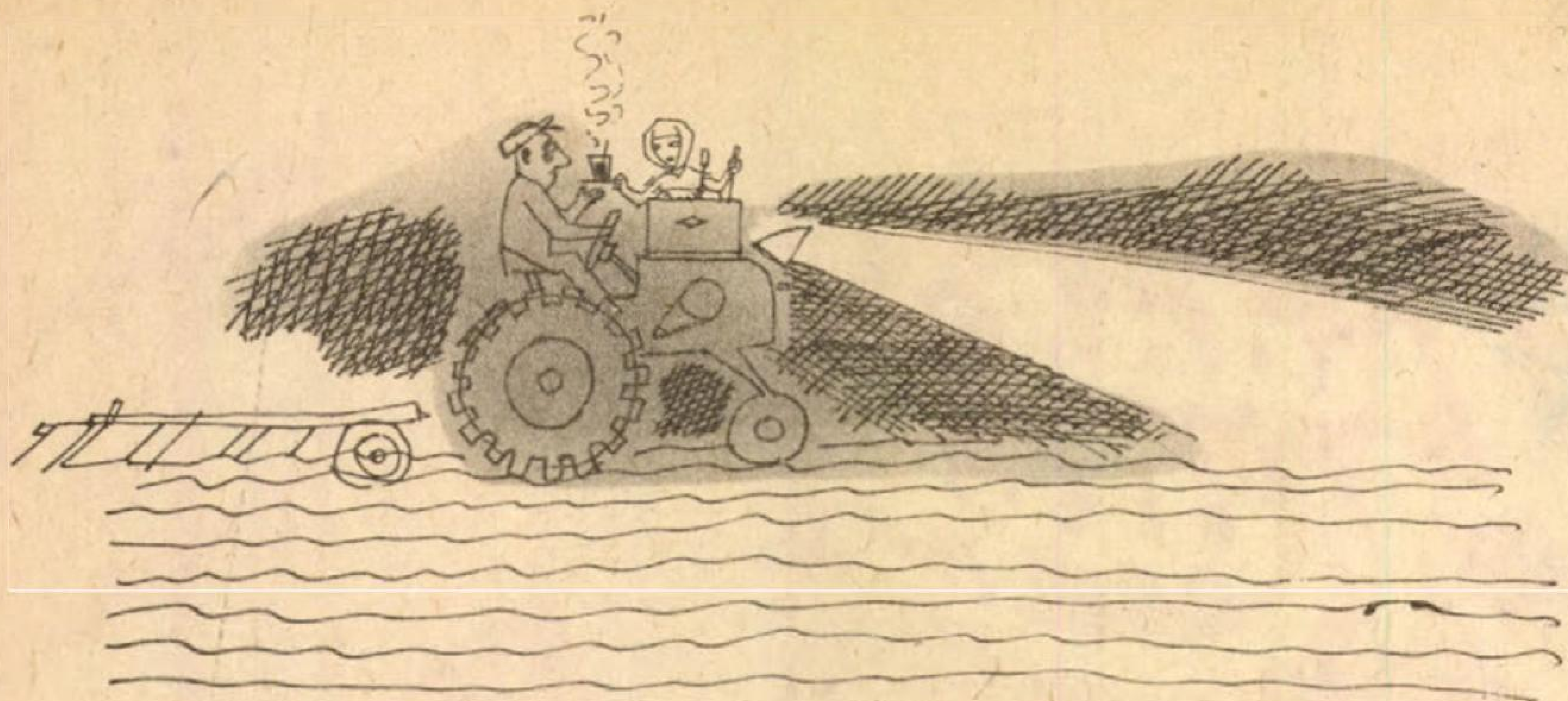
Szűr-Szabó József rajza

— Tegnapelőtt vettem ezt a gyermekcipőt és már átázik!

— Semmi baj, asszonyom! Itt egy tavalyi újság, hajtogassa össze és tegye bele!

Éjszakai szántás

Szűr-Szabó József rajza

Kinél legyen a pénz

(Újabb hozzászólás)

– Ide a gubát, öregem!

Françoise Sagant latinra fordítják

Cicero: Azért az Ovidius jobban írt...

Mai házasság

EGY – MINDNYÁJUNKÉRT

– Örömmel tudatom, kedves Boda szaktárs, hogy az igazgatóság döntése alapján kéthónapos bentlakásos cirókatanfolyamra küldjük magát. Mi erről a véleménye?

– Köszönöm a bizalmat, tisztelt Mikle kartárs, de nem egészen értem, miért esett éppen reám a választás?! A műhelyben ciróka-munkát évek óta kizárólag én végzek. Ezzel szemben a többieknek halvány gőzük sincs a cirókázásról. Szerintem inkább őket kellene kitanítani!

– Hol él maga, Boda szaktárs? Tanfolyamra csak olyan személyt illik küldeni, aki a tanfolyam anyagát már prímán ismeri. Az ilyennel biztosan nem vallunk szégyent. De nem is ez a lényeg. Felülről már több ízben figyelmeztettek, tűrhetetlen, hogy mi nagy ciróka-munkákat vállalunk, s ugyanakkor az üzemben senkinek nincs meg a hivatalos cirókázó-képesítése. Az a darab papír úgy kell nekünk, mint egy falat kenyér. A vállalat érdekében kérem, menjen el a tanfolyamra. Rendben van?

– Rendben van, elmegyek.

*

– Kedves Boda szaktárs! Először is gratulálok a sikeres vizsgához, és egyúttal boldogan közlöm, hogy az igazgatóság magát javasolta a jövő héten kezdődő egyéves ciróka-maróka iskolára. Remélem, örül neki?

– Az igazat megvallva, nem nagyon. Azt hittem, most már újra nekiláthatok a munkának. Mondja, kedves Mikle kartárs, nem volna célszerűbb ezúttal egy másik szaktársat küldeni?

– Szó sem lehet róla! Gondolja meg, maga a ciróka-tanfolyam elvégzésével úgyszólván lerakta az alapokat a magasabbfokú ismeretek, a ciróka-maróka elsajátításához. Ettől függetlenül, míg maga távol volt, néhány szaktárs begyakorolta magát a cirókázásba. Egész szépen fejlődnek, bűn lenne visszahelyezni őket a bergengóc gép mellé. Szóval: vállalja?

– Mit tehetek, vállalom.

*

– Mindnyájan büszkék vagyunk magára, kedves Boda szaktárs, hogy kitüntetéssel végezte el az egyéves iskolát. Ezzel mintegy önmagát jelölte a holnap induló, hároméves „Ciróka-maróka – itt szalad a nyulacska!" felsőfokú tanfolyamra. A technika jelen szédületes fejlődése mellett nem boldogulhatunk olyan kvalifikált szakmunkások nélkül, akik túl a ciróka-marókán, azzal is tisztában vannak, hogy merre szalad a nyulacska. Meg vagyok győződve róla, hogy ezt maga is belátja, nemde?

– Nemde! És mondja, Mikle kartárs, én már ezentúl mindig csak iskolába fogok járni?

– Nézze, Boda szaktárs, magának kitűnő feje van, lényegében az egész gyár helyett maga tanul. Ez nagy felelősség! Meg aztán más bibi is van. Igaz, hogy képesítés nélkül, de ma már jóegynéhány tucat szaktárs brigádban cirókázik és marókázik. Nem vennék jó néven, ha most az ön személyében egy gyakorlatlan szaktársat raknánk közéjük. Egy szó mint száz – magának az iskolában van a helye. Vállalja?

– Kénytelen vagyok.

*

– Kedves Boda bácsi! Engedje meg, hogy nyugdíjba menetele alkalmából az egész kollektíva nevében forró szeretettel köszönjem meg azt a sokévtizedes áldozatkész tanulást, amivel mindnyájunk válláról levette a szakmunkás-továbbképzés súlyos problémáját. Boldog öregkort kívánunk magának, és sok sikert a nyugdíjasok részére szervezett „Hamu az nem Mamu" tanfolyamon.

Kürti András

*

Ketten beszélnek

— És egyébként hogy van?

— Köszönöm. Dühöngök. Egyébként jól vagyok.

— Mi a baj?

— Nekem semmi bajom. Csakhogy ez nem minden. Belőlem a néphatalom kollektív lényt nevelt, ergo én nem törődhetem kizárólag magammal. A közállapotokról van szó. Nem érti félre, ha azt mondom, hogy a közállapotaink egyenesen kétségbeejtőek?

— Mit lehet ezen félreérteni? És mi ejti kétségbe?

— A közállapotaink. Nem érti?

— Értem. De konkrétan.

— Maga is ezzel jön. Van konkrétabb dolog, mint a közállapotok? Hát nem azt érzi az ember a bőrén elsősorban?

— De mégis. Közelebbről. Mire gondol?

— A közállapotainkra. De nehéz a felfogása!

— Nincs megelégedve a közbiztonsággal?

— Dehogynem vagyok megelégedve.

— Talán nincs nyugalom?

— Nyugalom is van. De sáfrány — az nincs.

— Sáfrány?

— Sáfrány. Látszatra kis dolog, ugye? És mégis. Adva van egy világváros, a fejlődés ezer jelével. Új lakónegyedek, új áruházak, sortatarozás, fénycsöves körutak, ragyogó cukrászdák. Hanem a közállapotok!

— Nincs sáfrány.

— Nincs. Próbáljon sáfrányt venni. Nem kap. Sehol. Új bölcsődék nyílnak, gyárak létesülnek, épül az Erzsébet-híd. De sáfrány nincs.

— Elég szomorú dolog.

— Ugye? Hát nem olyan ez, mint egy elegáns ember — mezítláb?

— Ha meggondolom, rettenetes.

— Ugye? Végigmegy a sok autókár a nagykörúton, ülnek benne a külföldi turisták, nézik a szép városképet, de azt, hogy sáfrány nincs, azt nem is sejtik. Ötéves terv így, ötéves terv úgy, húszezer új lakás, de sáfrány?

— Az nincs.

— Nincs. Egy ilyen apróság. De ez az apróság a húslevesbe nagyon fontos. Attól lesz szép sárga! Hogy szabad előfordulni annak, hogy egy szocialista állam fővárosában ne legyen sáfrány?

— Ami igaz, az igaz.

— Na látja. Igazán rend majd akkor lesz itt, ha nemcsak lakótelepek épülnek, de sáfrány is lesz. Nincs igazam?

— Nem is vitás, hogy igaza van. Na, most jöjjön fel szépen hozzám, adok magának egy marékkal. Nekem véletlenül van.

— Micsoda?

— Sáfrány. Adok magának, jöjjön.

— Nekem? Minek nekem sáfrány? Én utálom a húslevest.

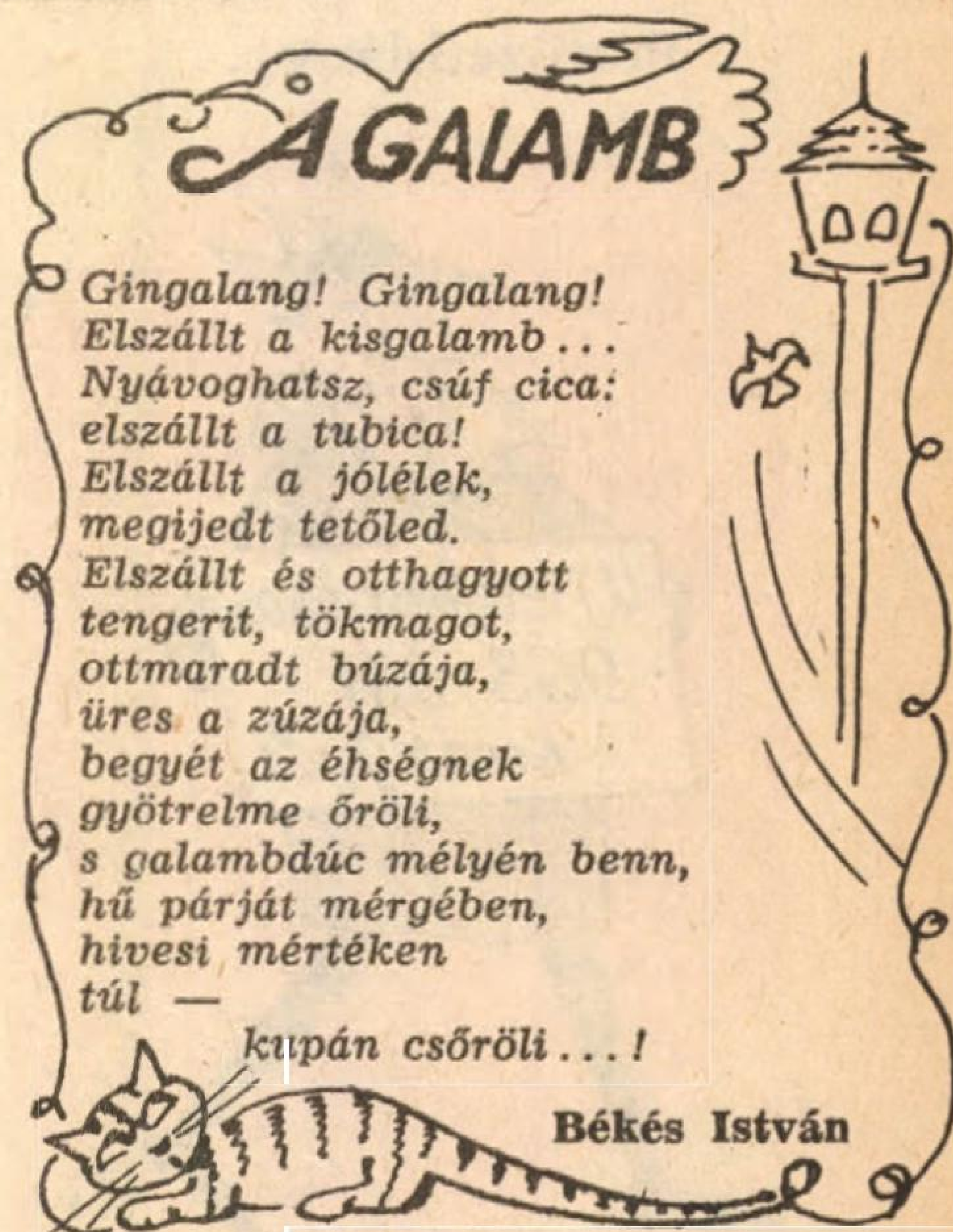
Tabi László

Bankvezér az új francia miniszterelnök

Szegő Gizi rajza

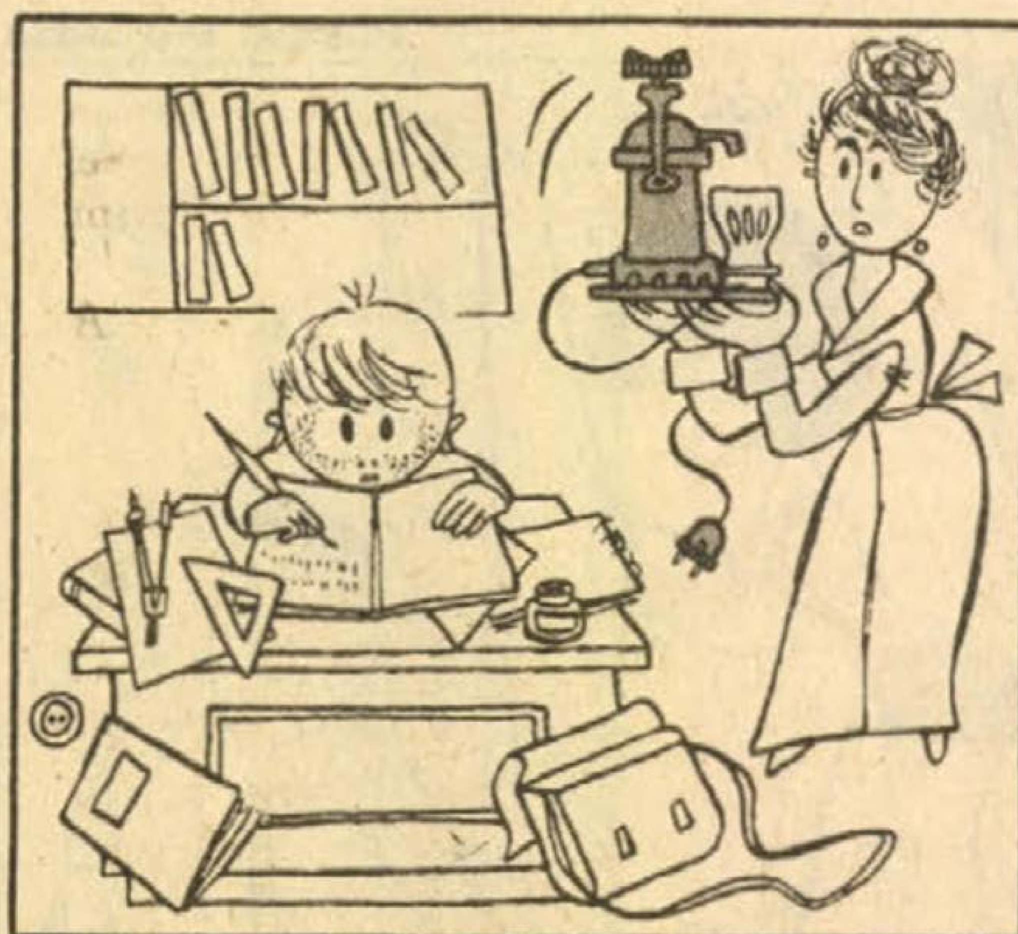

– De Gaulle: Az egyik nap te adod a pénzt és én parancsolok, a másik nap én parancsolok és te adod a pénzt! . . .

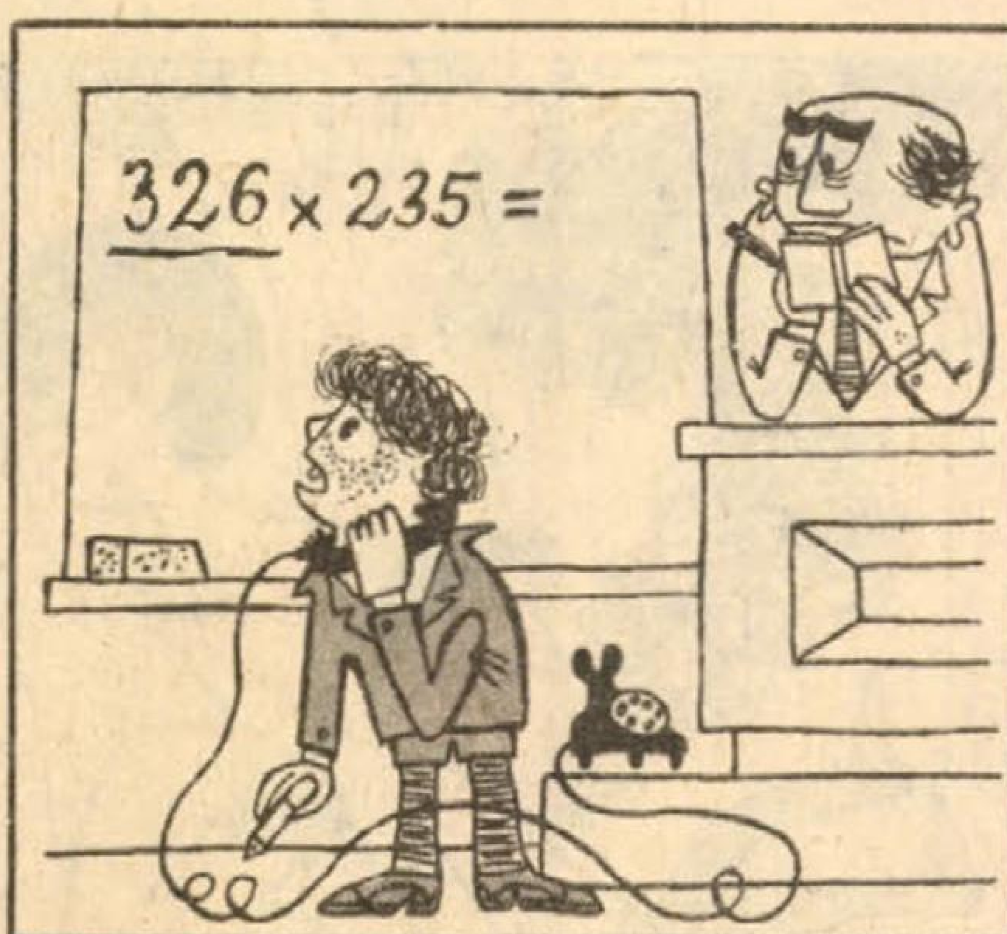

Kisdiákok — nagy gondok

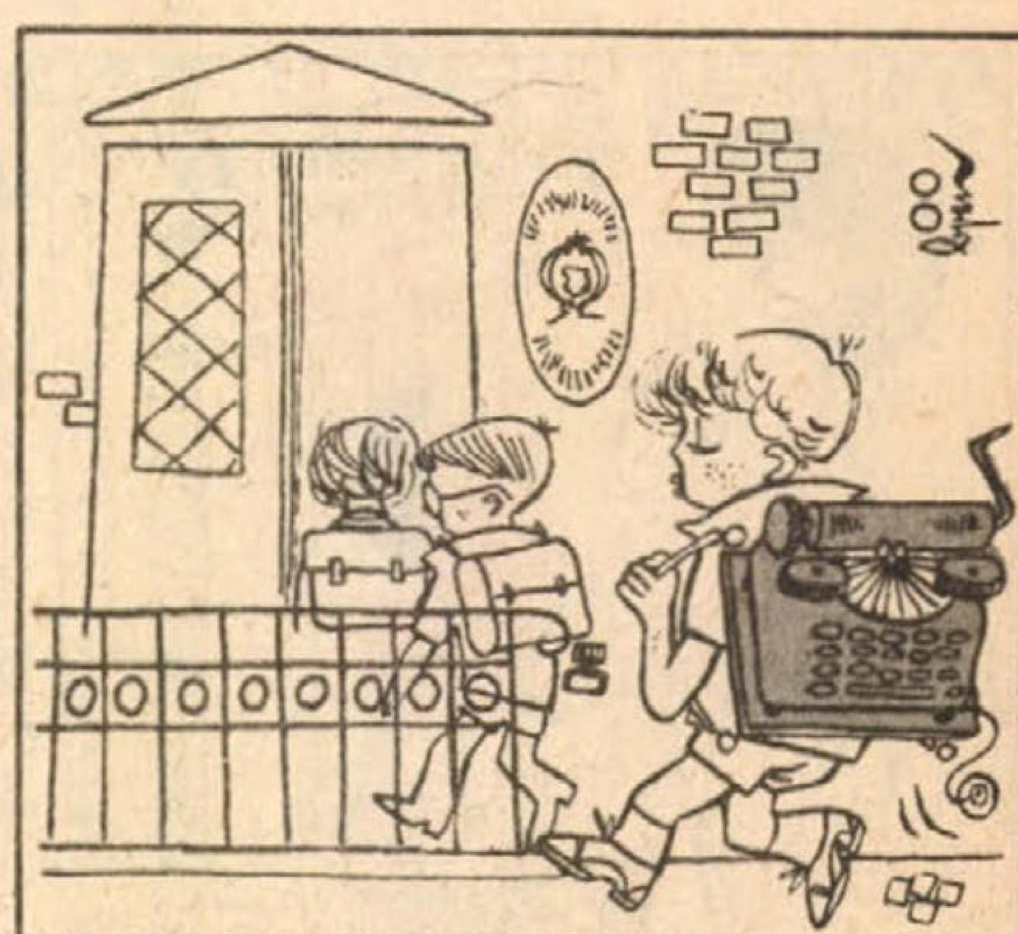
Balázs-Piri Balázs rajza

Nehéz házi feladat

Telefon-tudakozó

A jövő kisdiákja

Kézbesítés Párizsban

Várnai György rajza

– Itt tessék aláírni! ...

Pótfüzethiány ...

A LUDAS MATYI SZINPADA

TAPINTATOS BETEGLÁTOGATÓ

(Történik Rostáék lakásán)

FELESÉG *(beengedi a Látogatót):* Jöjjön, jöjjön, kedves Elemér! Az uram mennyire fog örülni a régi barátnak!

LÁTOGATÓ *(ünnepélyesen):* Hogy van a beteg?

FELESÉG: Remekül. *(Suttogva.)* Rögtön bemegyünk hozzá, de nagyon kérem, vigyázzon mit beszél előtte. Szerintem egy kis tavaszi influenza az egész, de tudja, hogy ő milyen megrögzött hipohonder. A legjobban szereti, ha szimulálással vádolják.

LÁTOGATÓ: Majd én vádolom.

FELESÉG: Vigyázzon minden szavára, mert az én drágalátos férjem nagyon gyanakodó!

LÁTOGATÓ: Tessék idebízni!

(Átmennek a betegszobába.)

LÁTOGATÓ *(harsogva):* Szervusz öreg szimuláns!

FÉRJ *(elhaló hangon):* Bár az volnék!

FELESÉG: Megyek, főzök maguknak egy jó kávét, addig szépen diskuráljanak. *(El.)*

FÉRJ: Tulajdonképpen kávét sem volna szabad innom. A szívem!

LÁTOGATÓ: Nincs a te szívednek semmi baja, megrögzött szimuláns!

FÉRJ *(erőltetetten köhög):* Csak ugrass! Tudod mennyi bajom van?!

LÁTOGATÓ: Ezt mondtuk a katonaságnál is. Emlékszel? „Ezredorvos úr, kérem, ez fáj meg ez fáj...” Most nincs háború! Úgy nézel ki, mint a nyíló rózsabimbó.

FÉRJ: Nem vagyok nagyon sápadt?

LÁTOGATÓ: Úgy nézel ki, mint a... mint a... ringó búzakalász!

FÉRJ: Szóval sápadt vagyok.

LÁTOGATÓ: Úgy nézel ki, mint a bazsarózsa! Kicsattansz az egészségtől. Képzelem, hogy drukkolsz, nehogy betoppanjon egy hivatalos beteglátogató.

FÉRJ: Nem félek tőle. Ugyanis, ha így csinálok, akkor itt fáj.

LÁTOGATÓ: Ne csinálj úgy! Addig szimulálsz, amíg magad is elhiszed, hogy beteg vagy. Ilyen szeszélyes időben persze jobb az ágyikóban feküdni, és várni, amíg az asszonyka szállítja a csibét és a kompótot.

FÉRJ *(siralmasan):* Dögrováson vagyok én már! *(Várja az ellentmondást, de az nem érkezik, ezért ismétli.)* Dögrováson vagyok.

LÁTOGATÓ: Pardon, mit mondtál? Ezt a képet néztem közben.

FÉRJ: Az igazat mondtam: dögrováson vagyok.

LÁTOGATÓ: De most már elég a szimulálásból, mert megharagszom. *(Nevet.)* Emlékszel, amikor a győri katonai kórházban együtt szimuláltunk?

FÉRJ: Akkor tényleg nem volt semmi bajom. Vizit alatt jajgattunk, ha elment az ezredorvos, vicceket meséltünk és röhögtünk. Minta-szimulánsok voltunk. No, mesélj már valami viccet, mielőtt örökre lehunyom a szememet.

LÁTOGATÓ: Na várjál, felvidítlak egy kicsit. Emlékszel a szimuláns viccre?

FÉRJ: Nem nagyon. Meséld, úgyis azt mondjátok, hogy szimuláns vagyok.

LÁTOGATÓ *(mesél):* Hát kérlek, a katonai kórházban külön szobába rakták azokat, akiket a doktor szimulánsnak tartott. Egy reggel a szanitész raportot ad, és így szól: „Ezredorvos úrnak alássan jelentem, nyolc fő. Az egyik szimuláns az éjszaka meghalt...”

Stella Adorján

Jucika és a lángoló szerelem

Pusztai Pál rajza

Élmény-beszámoló

Pusztai Pál rajza

– És hogyan érték el a kiugró teljesítményeket?

– Meglepő módszerük van: dolgoznak!

MOLEKULÁK

Szükségmegoldás

Szeretek kalandozni az országban, gyakran teszek többnapos túrákat. Ilyenkor barlangokban, bokrok tövében, vagy ha más megoldás végképp nincs, vidéki szállodákban éjszakázom...

Feledékenység

Érdekes, beosztott kalkulátor korában ez a Szederkényi pontosan tudta, hogyan kell viselkednie beosztottjaival szemben egy eszményi osztályvezetőnek.

Most, hogy kinevezték osztályvezetőnek, ez valahogy teljesen kiment a fejéből...

Javaslat

Azokat az írókat, akiket nem érdekel a mai élet, s kizárólag a múltból merítik témáikat, korabeli pénzzel kellene honorálni...

(d—i)

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

Tavasz ébredése.

Cégtársak bemutatkozása

Toncz Tibor rajza

HALÁSZTÖRTÉNET

Senki sem hazudik annyit és olyan lelkesen és indokolatlanul, mint a halászok. Minden halásznak van egy-két története hatalmas halakról, amelyeket pont akkor fogtak ki a vízből, amikor nem látta őket senki.

Domba Jenő kettőt szeretett. A halászást horoggal persze, és imádta a feleségét messziről csodálni. Közelről nem szerette, mert az asszony házsártos volt, s minden alkalmat megragadott arra, hogy csiszolja, oktassa szegény férjét.

Történt egy gyönyörű téli napon, pontosabban néhány nappal ezelőtt, hogy Domba ragyogva állított be feleségéhez:

— René, ilyen még nem volt! Hat nagy halat fogtam. Ebben a hidegben. Alig két óra alatt. Ekkorák voltak — mutatta lelkesen.

— És most hol vannak? — érdeklődött a házsártos feleség.

— Eladtam őket. Mit csináltunk volna annyi hallal? Tudod, hogy én csak a sport miatt halászom.

Az asszony savanyúan nézett maga elé:

— Ide figyelj, Jenő, holnap együtt fogunk halászni — szögezte le, majd hozzátette —, mert mindig hazudsz. Tudom jól, hogy egy falat halat sem fogtál. Majd én is ott leszek melletted, és meglátom, hol vannak azok a nagy halak.

Domba kétségbe volt esve. Hiszen ő a halászatot főleg azért szerette, mert egyedül lehetett, René nélkül, és főleg René hangja nélkül. Szíve legmélyén Jenőt a halak nem is érdekelték annyira, a kukacokat pedig mint csalétket, lelkesen utálta. Álma az volt: egyedül a víz partján, horog a kézben, hal a vízben. Ezt szerette Domba Jenő, de sajnos, másnap a felesége ragaszkodott ahhoz, hogy elkísérje kedves halaihoz és a vízhez, amit megszentségtelenített René jelenléte. Nem azért, mert csúnya volt. Nem, Domba nem törődött anyira a külsőségekkel. Hiszen óriási gyakorlata volt abban, hogy sohasem nézett Renére, de az asszony hangjától elpusztultak a halak a vízben.

Domba beletörődött a sors csapásába. Vannak bajok, amelyeken nem lehet segíteni. Engedelmesen ment René mellett. Aztán megálltak. Megérkeztek a víz partjára. Fel a kukac, be a horog, és várt. Múltak az órák. Domba horgászott, ám a halak csak kacagtak rajta, mint macska szokott az egérrel. Úszkáltak körülötte, de látszott rajtuk, hogy nem is akarják bekapni a horgot. És René szidta férjét. Még hazugnak is elmondta, és talán ez volt a legfájdalmasabb:

— Érdekes. Tegnap mennyi halat fogtál, és ma egyetlenegy sem akadt

horogra. — Szeretném tudni — recsegte René metsző gúnnyal és metsző hangon —, mi ennek a csodálatos dolognak az oka?

Domba kihúzta a horgot a vízből. Üresen:

— Nagyon egyszerű, René. Ha te itt vagy, a halak nem merik kinyitni a szájukat.

Királyhegyi Pál

Rejtély az üzemben

Roppant izgalmas délelőttünk volt ma a gyárban, idefigyelj, elmesélem.

Tudod, amikor bent jártál egyszer nálunk, mutattam neked azt az irodahelyiséget, amiből üvegfallal leválasztottak egy kisebb területet, üzemnek. Emlékszel, ahol mindenféle köpenyes adminisztrátorok mászkáltak ki-be állandóan, igen magas órabérben...

Nos, képzeld, úgy kilenc óra körül egyszercsak nagy riadalom támadt ott bent, az üvegfal túloldalán. Mi, melósok, persze füleltünk arrafelé, de csak annyit hallottunk, hogy eltűnt két íróasztal.

Őrület, gondoltuk, ki lop manapság íróasztalt?

Nagy zűr volt, ott volt a rendészet, a rendőrség, a tűzoltóság, a népi ellenőrök... Hová tűnhetett el két íróasztal? És mikor tűnhetett el?

Megindult a nyomozás. Az rögtön kiderült, hogy miért épp ma délelőtt derült ki az íróasztalok eltűnése.

Üzemünk improduktív munkaerői valami csodálatos véletlen folytán épp ma délelőtt, talán évek óta először, épp ma délelőtt egy időben kerültek vissza közös irodájukba! És amikor le akartak ülni, kettőnek nem jutott hely, mint a hol az olló, komámasszony-játékban. Mondom, merő véletlen, hogy ma egyszerre ténferegtek vissza az irodába, különben talán sohasem derül ki, hogy hiányzik két íróasztal...

A nyomozás folyik, holnap majd tovább mesélem a fejleményeket.

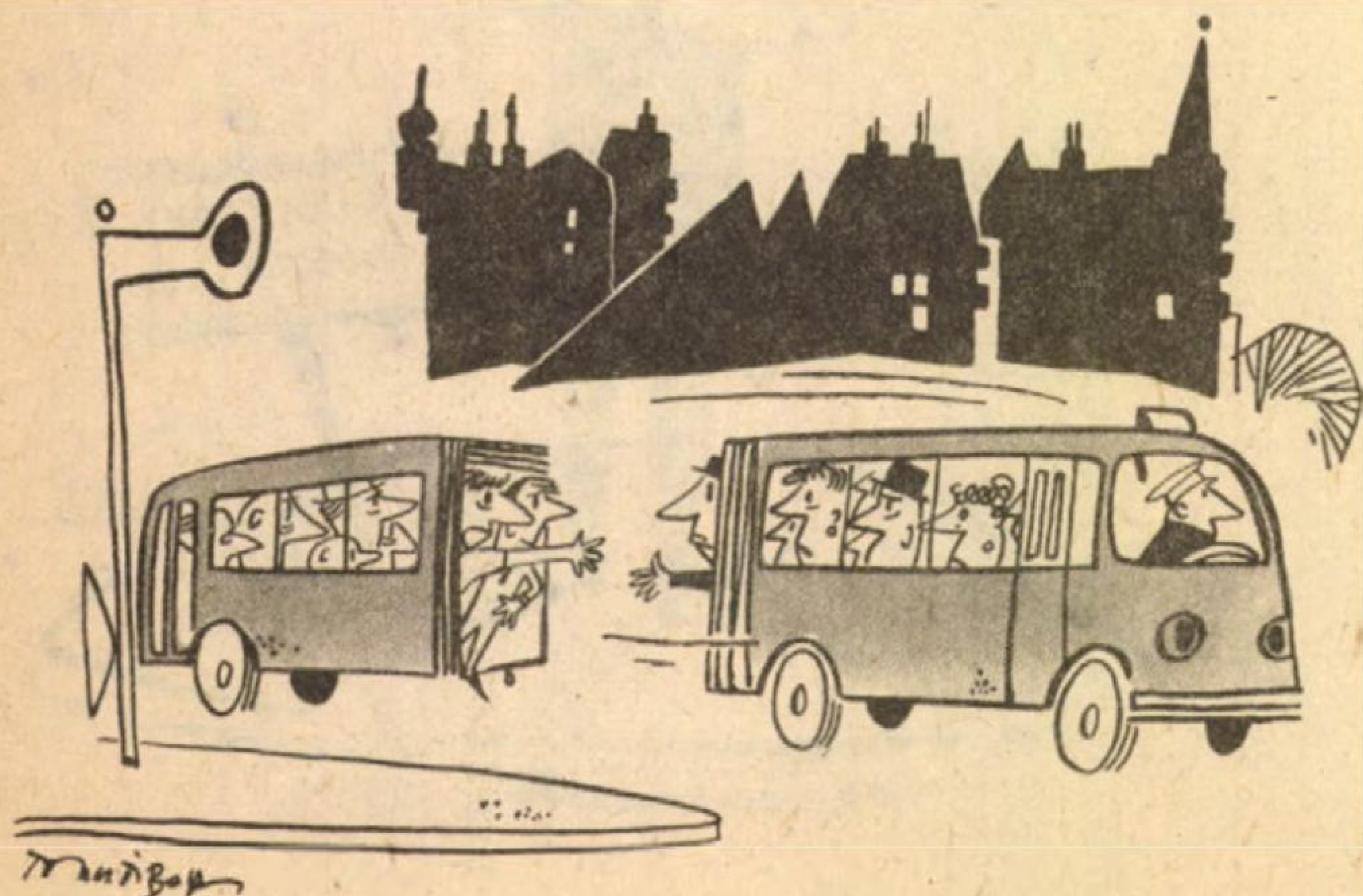
*

Váratlan fordulat történt! Képzeld, a gondos vizsgálat kiderítette, hogy nem íróasztalból van kettővel kevesebb, hanem adminisztrátorból kettővel több...

(dunai)

Hűtlen elhagyás

Toncz Tibor rajza

Szétszedhető lakóház

Sajdik Ferenc rajza

– Visszaköltözöm a mamához...

Tehetségtelen diplomata a Fehér Házban

Mészáros András rajza

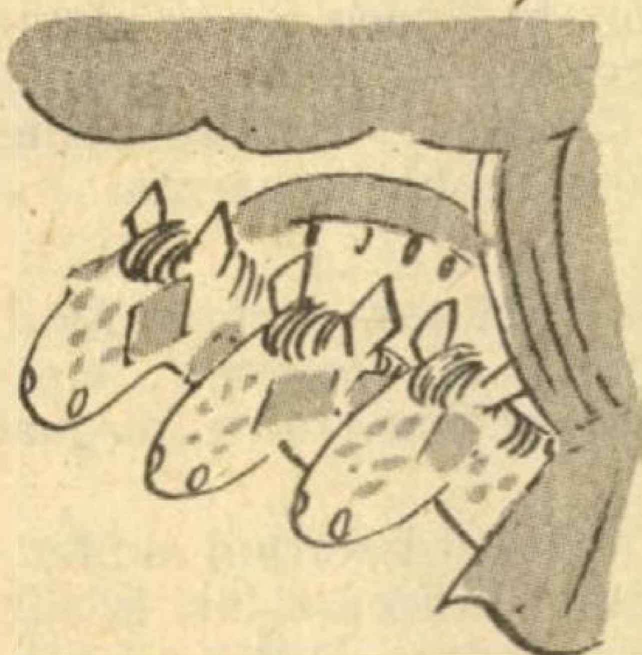

– Ember, maga megőrült, teljesen elfogadható!

PREMIER Szegeden

Fazekas Imre, a harmincas évek ismert drámaírója önérzetes, sőt lobbanékony ember hírében állott. Adott a formákra, és megkövetelte, hogy mind őt, mind műveit megbecsüljék.

Trojka című darabja szép sikert aratott Budapesten, és a vidéki színházak is sorra készültek a bemutatójára. A szegedi színház, amelynek ebben az időben Tarnay Ernő neves fővárosi rendező volt az igazgatója, nagy premiert tervezett, és a szerzőt is meghívta a bemutatóra.

– Csak akkor megyek, ha a darabot méltó keretek között mutatják be – válaszolta a szerző.

– Óriási esemény lesz – lelkesedett az igazgató. – Mindenki megjelenik, a polgármester, a városparancsnok, az arisztokrácia, az egyetemi tanári testület. Már a pályaudvaron nagy fogadtatást rendezünk neked, és garantálom, az egész város csak a Trojka bemutatójáról fog beszélni.

Fazekas elfogadta a meghívást, és néhány újságíró barátjával kirándult Szegedre. A premier napján, a délutáni órákban érkeztek a városba. A szerző memorizálta magában a szónoklatot, amit a küldöttségek beszédére fog válaszolni. A pesti vendégek megálltak a peronon, a többi utas lassan elszéledt – fogadóbizottság sehol. A nagy árvíz óta nem volt ilyen kihalt a szegedi indóház.

– Máris utazom vissza Pestre – méltatlankodott a szerző.

Indult is a forgalmi irodába, megtudakolni, mikor megy vissza a legközelebbi vonat. De ebben a pillanatban loholva, és a késésért bocsánatot kérve megjelent az igazgató, elhadarta üdvözlő beszédét, áhítattal nyugtázta a választ, majd karonfogva a szerzőt, a pályaudvar előtti térre kalauzolta.

– Íves plakátokat csináltattam, ilyet még nálunk szerző nem kapott!

És rámutatott az oszlopon rikító hatalmas színházi falragaszra. Fazekas elégedett mosollyal odalépett. A következőket olvasta:

TOJKA. Dráma 3 felvonásban. Írta: FARKAS IMRE.

S. A.

Precíz ügyvitel

Fokozott profilírozás

Szegő Gizi rajza

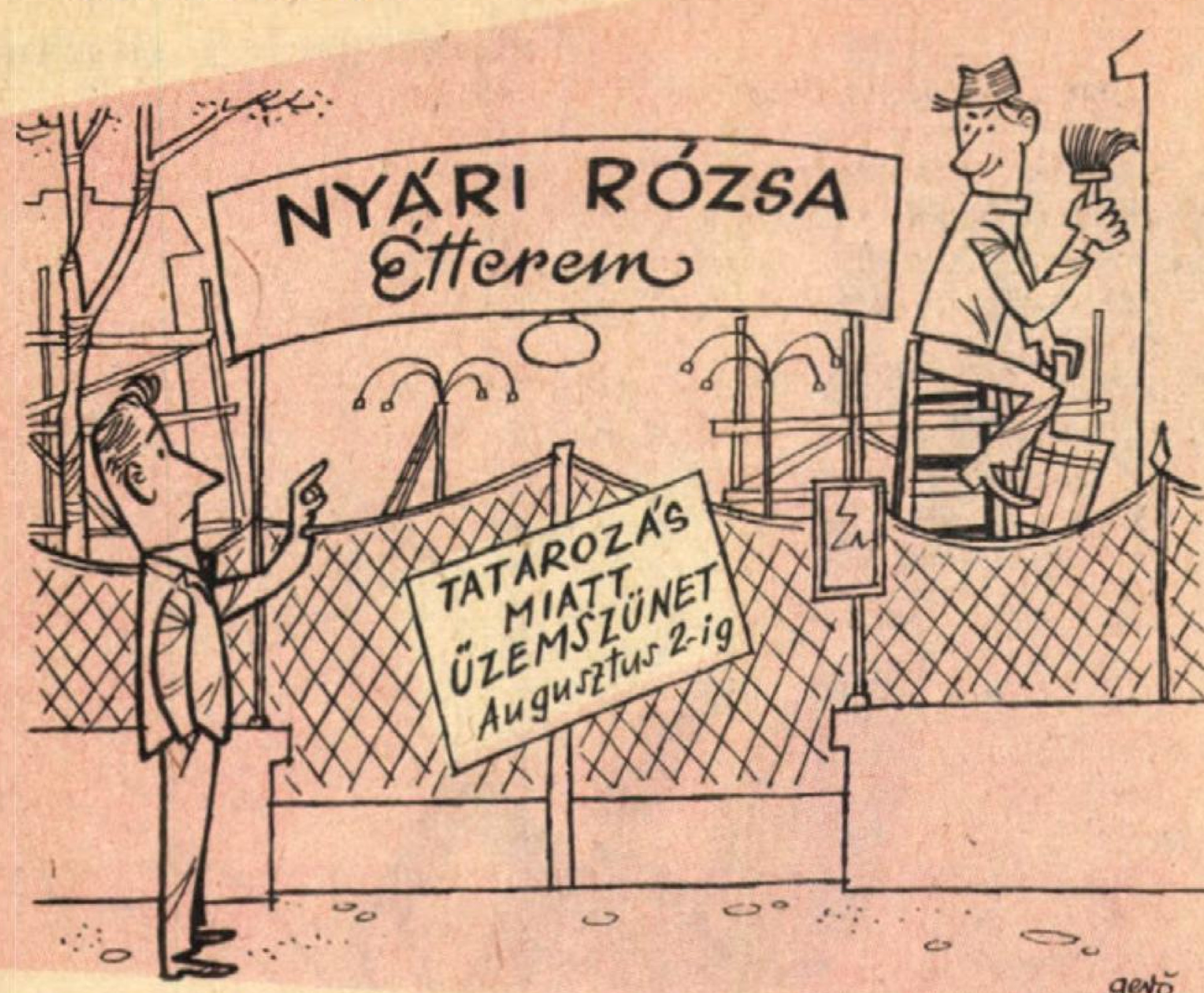

Kevés nő van a téeszek vezetőségében
Fülöp György rajza

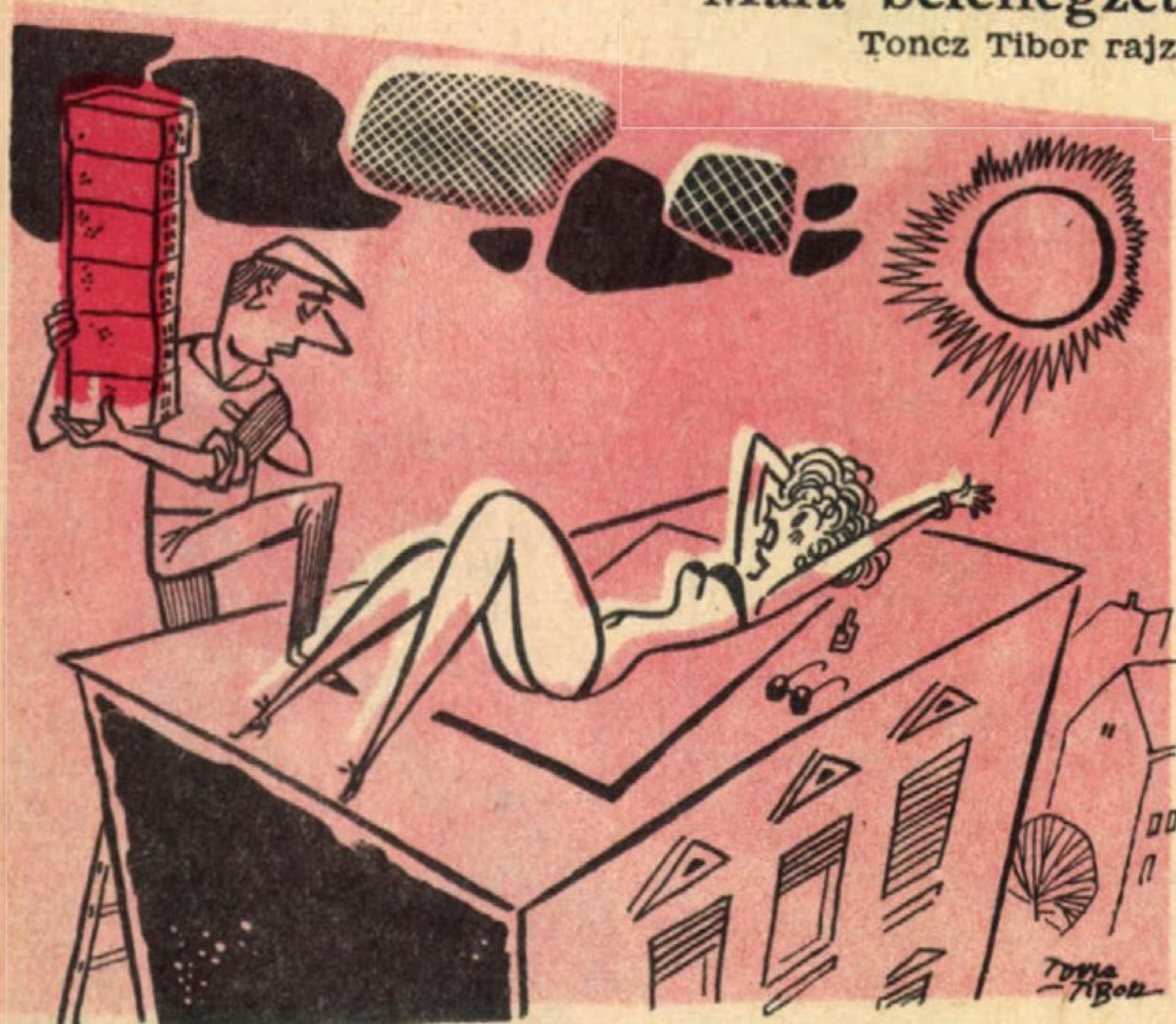
– Ilyenkor jó vagyok vezetőnek, mi?

Tervszerűen
Gerő Sándor rajza

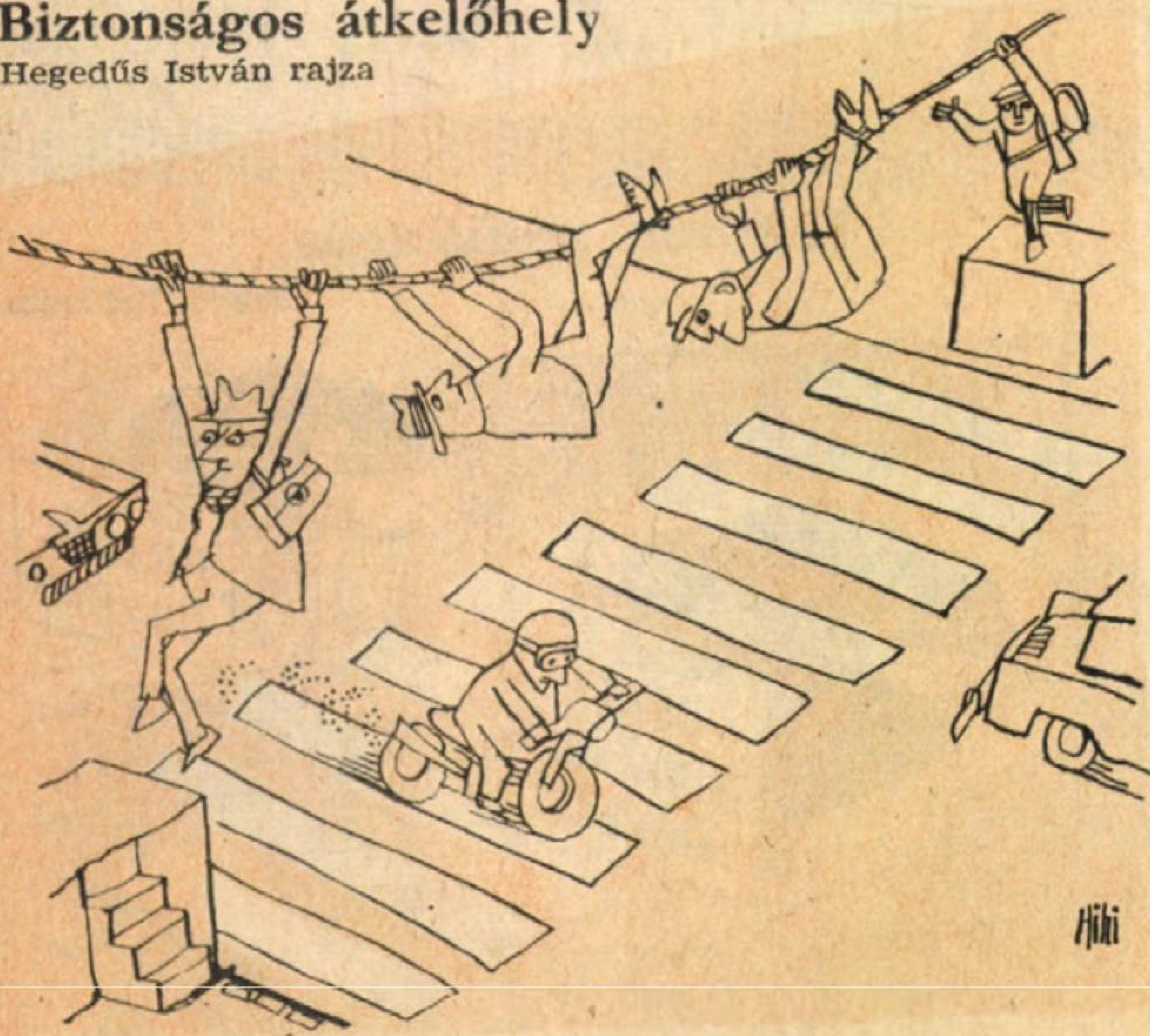

– Most egész nyáron tataroznak?
– Télen nem lehet, kérem, mert zárva van – ez nyári helyiség!

Mára befellegzett
Toncz Tibor rajza

– Tessék felkelni, emeletráépítés lesz!

Biztonságos átkelőhely
Hegedűs István rajza

A fazék

Szekeres Kálmán bácsit takarmányraktárosi tisztségre emelte a tagság bizalma.

Hajnalonta, amikor még alszik a világ, ő már ott áll a magtárajtóban, és méri a reggeli adagot a jószágnak. Ha már a mérésnél tartunk, az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy Kálmán bácsi igen szűkmarkú ember. Úgy is mondhatnánk: fukar.

A fogatosok kezdettől fogva hadilábon álltak a magtárossal. Az adagolásnál morogtak is, mit skótoskodik, mintha orvosságot mérne? Nem a sajátját méri!... Farkas Balázs, a fogatosok fiatal tréfamestere meg a kétliteres piros fazékra célozgatott, amivel Kálmán bácsi az abrakot mérte. Egy alkalommal — reggeli szalonnázás közben — úgy nyilatkozott, hogy nem merne a piros fazék hitelességére megesküdni. Másnap aztán bizonysággal is szolgált. Utolsónak maradt a raktárban a fogatosok közül. Tett-vett, szöszmötölt, míg egy óvatlan pillanatban zsákjába dugta a kérdéses fazekat.

A brigád tagjai átmentek a szemben levő kocsmába, hiteles mércét kérni, hogy végre tisztán lássák, hányadán is állanak Szekeres Kálmán legendás pontosságával és becsületességével... Beigazolódott Balázs gyanúja: egy decivel kurtább volt a fazék!... Ezután pedig összedugták fejüket az emberek a kocsmaasztal fölött...

Délután valamivel korábban végeztek a munkával, s közeledvén az ünnep, hazamentek az emberek demizsonokért, egy kis jófajta itókát előlegezni a májusi kereset terhére.

Farkas Balázs, mint afféle nélkülözhetetlen ember, ott sürgött-forgott Kovács Károly pincemester körül, mígnem Károly bácsi befogta segédkezni. Balázs összekacsintott az előtérben ácsorgó fogatosokkal. Várták az öreg Szekerest. Jött is. A fiatalabbak mindjárt előre engedték. A magtáros tízliteres fonott üveget nyújtott oda Balázsnak. A pincemester éppen háttal állt. Balázs a hordók közül előhúzta tarisznyáját, a tarisznyából pedig Kálmán bácsi tisztára súrolt fazekát. Tüntetően a világosság felé tartotta az edény fenekét, majd ötször teleengedte, és a szélesszájú tölcséren keresztül az üvegbe csurgatta a mézszínű rizlinget...

Másnap hajnalban Szekeres Kálmán egy vadonatúj, fehér, zománcozott ibrikkel mérte az abrakot...

Tenkely Miklós

Külügyi bökkenők

Az Antarktisz-bizottság egy különös határozatára

Antarktisz-bizottság törvényt tett, mert tehet...
Hogy bár nem eszi meg a kutya a telet,
De a pingvint igen, s épp ezért az ebet
A hómezőn sétáltatni csak pórázon lehet.

Pingvin úr nem boldog e rendelet után,
Hisz azon tűnődhet most bicegve, sután,
Hogy mivel e tájat pingvin lakja csupán,
Ki írja fel az ebet, ha pingvint csapna kupán?

Pompidou miniszterelnöki beiktatására

Feljegyzik a tőzsdén e nagyszerű napot,
Mikor Franciahon új kormányfőt kapott,
Hiszen lepipálva grófot, bárót, papot,
Egy valódi bankár osztja majd a lapot.

Azt mondják, hogy De Gaulle jobbkeze volt, naháт,
Megoldja e jobbkéz a franciák baját,
Ám, ha mégsem, moszjő, ne tépje a haját,
Ott van a tábornok balkeze, a — saját...

Fülöp György

a túzok közbeszól

Ma izgatott, mérges túzok keresett fel a szerkesztőségben. Elmondotta, hogy megdöbbenve olvasta az Esti Hírlap 16-i számában a Magyar Távirati Iroda jelentését a túzokdürgésről. (A cikk, arról számol be, hogy a nagytáblás szövetkezeti gazdálkodás kedvező körülményeket

teremtett a túzok szaporodásához, megkezdődött a dürgés, a kakasok násztáncot járnak, lappangva kell őket megközelíteni, majd két-háromszáz méterről golyóval lelőni.)

— Kérem — méltatlankodott a túzok-kakas —, én sokáig nem akartam megnősülni, mert kedvenc repcetáblám egyéni gazda tulajdona volt. Mivel azonban ő is belépett a téeszbe, elhatároztam, hogy többszörösen is frigyre lépek, ezért eljártam a násztáncot, körüludvaroltam csapatunk nőstényeit.

Elszomorodott a hangja:

— Arra azonban nem számítottam, hogy a Sajtó kioktatja a vadászokat, mondván: ökrösszekéren, kukoricaszár mögé bújva közelítsenek meg bennünket, hogy mi boldog családi élet helyett golyót kapjunk a hasunkba. Helyes módja ez az esküvői üdvözletnek? És még azt írják a cikkben, hogy kedvező körülményeket teremtettek számunkra...

(sti)

Társadalmi munkán

Szűr-Szabó József rajza

Idén is megnyílik a balatoni szabadegyetem

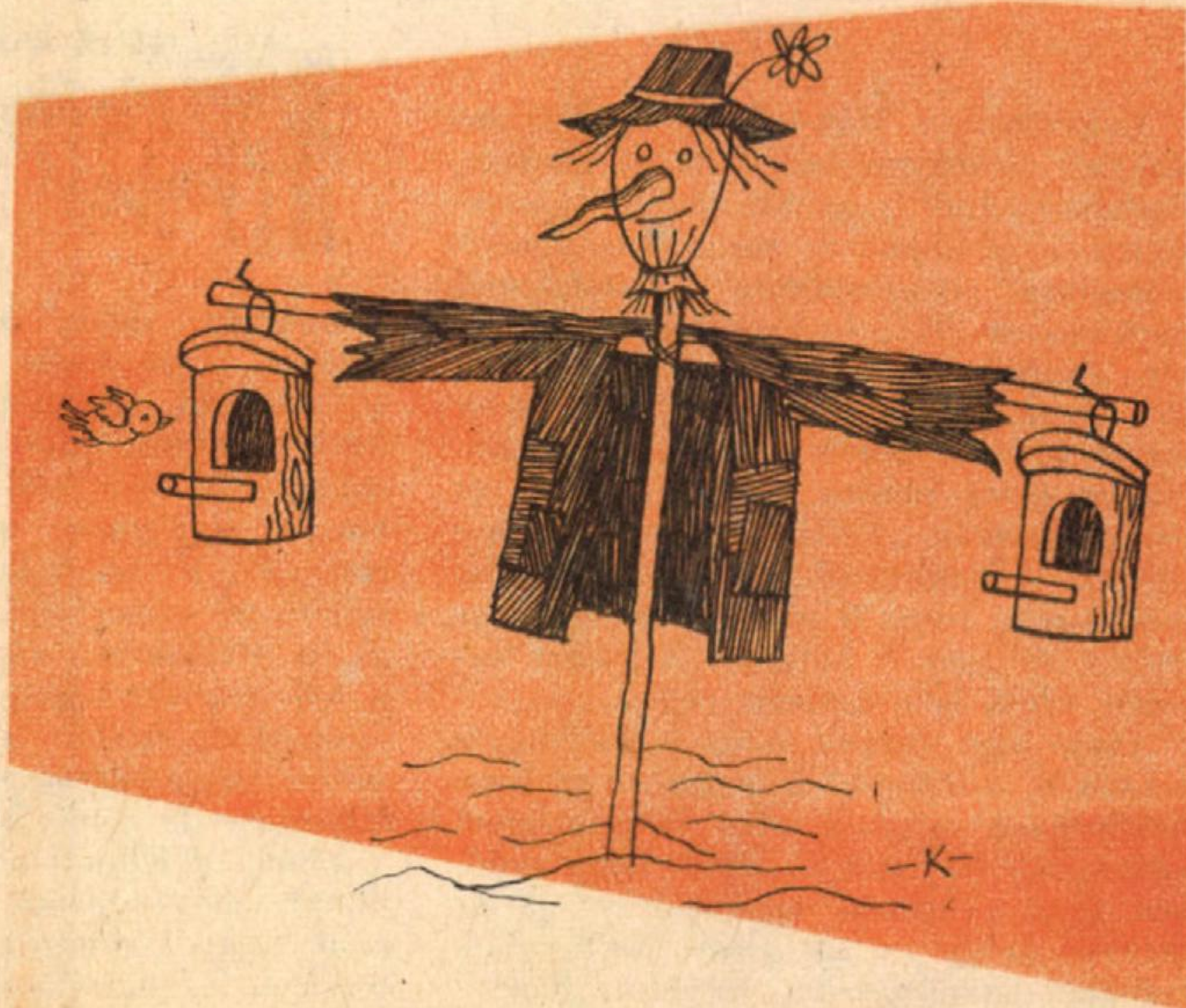
Vasvári Anna rajza

Ez még csak a középiskola...

Opportunizmus

Kaján Tibor rajza

Őszinte beszélgetés X. Y.-nal

Akik rendszeresen olvassák a Hírharsonát, azok valószínűleg ismerik a nevemet. A gyengébbek kedvéért azonban bemutatkozom. Nevem: L. Pusztasi Z. Zoltán.

Valamelyik nap így szólt hozzám a szerkesztőm:

— Zézolikám, rohanj ki X. Y.-hoz, és kérj tőle egy interjút. A cikknek az lesz a címe, hogy: „Őszinte beszélgetés X. Y.-nal." Az anyagot add le délután öt és negyed hat között.

— Rendben van — mondtam —, megcsinálom, de ki az az X. Y.?

— Ne tettesd magad hülyének — volt a válasz.

Még aznap felkerestem X. Y.-t. Csengetésemre egy aprószemű, kövér asszony nyitott ajtót.

— Legyen őszinte! — kiáltottam rá. — Itt lakik X. Y.?

— Itten lakik... — felelte az öregasszony. — Ki keresi?...

Megmondtam a nevemet, és hogy honnan jöttem. Néhány perc múlva X. Y. előtt álltam. Néhány ismerkedő mondat után arra kértem, hogy legyen nagyon őszinte hozzám, nagyon, de nagyon őszinte. Mintha csak az édesanyjával beszélgetne.

— Hát kérem — mondta egy kicsit meghökkenve X. Y. —, ötven éve foglalkozom asszimetrológiával. 1921-ben egy dolgozatommal megnyertem a Dán Akadémia aranyérmét...

— Ismételten kérem, legyen őszinte — szakítottam félbe. — Ha csak ezüst volt az az érem, mondja meg őszintén... Azért jöttem önhöz...

— De kérem! — felelte sértődötten X. Y.

— Bocsánatot kérek... Nem akartam megbántani, de én tudom, hogy néha milyen nehéz őszintének lenni... Ha nem megy, tessék megmondani... Akkor kár erőltetni...

X. Y. dühösen fújt egyet, aztán tovább beszélt. Érdeklődve hallgattam, közben azonban eszembe jutott: hogyan tudom én ellenőrizni, mikor beszél őszintén és mikor nem. Kisvártatva rájöttem, hogy hogyan.

— Szabad a nóziját? — mondtam az asszimetrológusnak.

— Miért?

— Meg akarom nyomni, hogy őszintén beszél-e... Na, elég puha...

— De kérem! — kiáltott fel X. Y.

— Bocsánatot kérek... Legyen szíves folytatni... Közben azonban tessék a szemembe nézni!... A szemét akarom látni, miközben beszél... A szem a lélek tükre, olvastam egy novellában... Pardon, mielőtt folytatná... Nincs önnek véletlenül üvegszeme?

— De kérem! — jajdult fel X. Y., és hosszú ideig nem tudott szóhoz jutni, csak nézett maga elé, és idegesen hunyorgott.

— Nehezen megy, ugye? Hát igen, nem könnyű dolog őszintének lenni — vigasztaltam —, de azért egyszer el kell kezdeni, kedves X. Y.... A szemembe nézzen... Ide a szemembe!...

— Mit akar a kezével?

— Meg akarom nyomni a szemét, hogy igazat mond-e. Mert nekem az nagyon fontos. A cikknek az lesz a címe, hogy „Őszinte beszélgetés X. Y.-nal"... Az olvasók meg fognak őrülni a kíváncsiságtól...

— Folytassam?

— Nagyon kérem — biccentettem a fejemmel. — Előbb azonban mondja utánam: mikrofonpróba... egy... kettő... három...

— Minek?

— Meg akarom tudni, hogy őszinte-e a hangja.

— Mikrofonpróba... egy... kettő... három...

— Őszintébben!

— ...négy... öt... hat...

— Köszönöm, elég őszintének látszik. Bár aki igazán őszinte, annak olykor-olykor elcsuklik a hangja... Ezt is egy novellában olvastam... Na, mindegy... Folytassa, kérem! De őszintén!

Folytatta, de én kisvártatva ismét félbeszakítottam:

— Nana, maga nem őszinte! Maga csak a sikereit mondja el nekem!

— Hát mit mondjak? — rebegte X. Y.

— Mondja el a problémáit. Mondja el, mikor jött rá, hogy az úgy nem mehet tovább? Mikor jött rá, hogy nem olyan tehetséges, mint hitte? Mikor kezdett el inni? Miért verte a feleségét? Mikor és hogyan akarja ismét megtalálni önmagát? Mikor akar visszatérni az emberek közé, a társadalomba és minek? És így tovább, és így tovább...

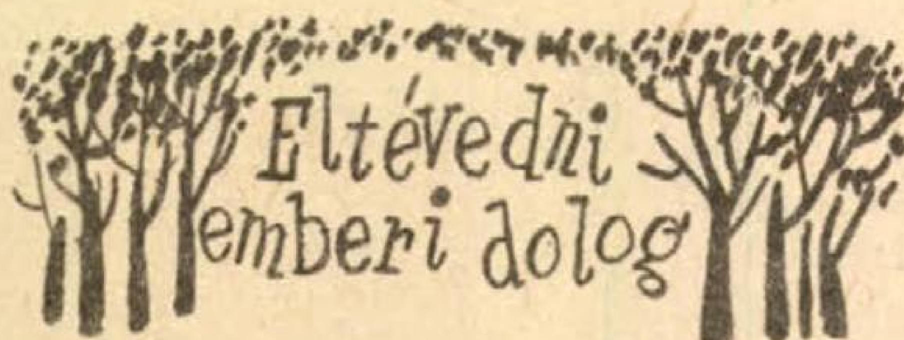
Nem tudom, mi lelte X. Y.-t. Egyszer csak felugrott, vérbenforgó szemmel rámtámadt, megragadta hátul a kabátom gallérját, és udvariasan kikísért az ajtóig.

A szerkesztőségben bejelentettem, hogy az X. Y.-riportból nem lesz semmi.

Mit csináljak, ha egyszer nem őszinte?

Mikes György

Megvettem a Mátra Hegység Turistatérképét (Kartográphiai Vállalat kiadása, Budapest, 1961.), azután pedig támaszkodva e térképre és turisztikai tapasztalataimra, megindultam Mátraházától Parádsasvár felé, a piroskeresztes jelzésen. Ámbátor ez a jelzés ritka volt, és egy olyan erdőbe vezetett, ahol a fákon orgiát ültek a színes jelzések, kék pontok és piros pontok, vörös karikák és barna karikák, zöldek és fehérek, keresztek és rombuszok. Ez a tény legyen mentségem, hogy a jelzett utat eltévesztettem, és csak a hatodik ösztönöm vezetett végül is a kitűzött célhoz.

Ámde egy turista nem bízza magát a hatodik ösztönére! Egy turista elolvassa Parádon mind a négy figyelmeztető táblát; azt is, amelyik közli, hogy erdőben csak a turista utakon lehet járni; azt is, amely szerint tilos tüzet rakni, kiabálni, madárfészket leszedni, halászni, vadászni, szemetet elszórni, botot vágni; meg a többi. Egy turista megnézi a térképet, amely szerint zöld jelzésen eljut a Disznófőhöz, megfogadja, hogy a szabályok értelmében nem tér el az úttól, és elindul. Így tettem én is, ámde zöld jelzést nem találtam. Mentem, mentem az országúton, amely a térkép szerint zöld jelzést kellett volna, hogy viseljen, de nem viselt semmiféle jelzést, és én lelkiismereti válságba kerültem. Ez a lelkiismereti válság eszmei zűrzavarrá fokozódott, amikor itt-ott a fákon elmosódott sárga jelzést, majd kék jelzést találtam — de zöldet sehol.

Ebben a lelkiállapotban született meg döntő elhatározásom. Összeszedtem magam, szigorú elemzésnek vetettem alá a térképet, és megállapítottam, hogy balra letérve, rövidesen el kell, hogy érjek egy piros jelzésű útvonalat. Elhatároztam keményen, hogy ezt a jelzést én el nem tévesztem, addig megyek, míg meg nem lelem, és az engedélyezett úton emelt fővel térek vissza kies üdülőnkbe.

Az első piros jelzést Harkov környékén találtam, de ez a jelzés nem vezetett vissza Parádra. A Himaláján sok nehézséggel küzdöttem át magam; yetit több ízben is láttam, de piros jelzést nem. Alaszka felé haladva egy rádiólokátor felfedezett, és elég nehezen értettem meg magam a tengeralattjáró legénységével, amely különösen az iránt érdeklődött, hogy miért hordok kenuban bakancsot. A legtöbbet azonban az osztrák Alpokban késlekedtem — tele vannak turistautakkal, és én minden piros jelzésűt végigjártam.

Így történt, hogy kéthetes üdülésemről három év, hat hónap és tizenegy nap késéssel tértem vissza. Hibámat belátom, és hogy jóvátehessem, kérem áthelyezésemet a Kartográphiai Vállalathoz.

(gombó)

Ludas Matyi EMLÉKKÖNYVÉBE

Azon a régi estén Failoninak kellett volna dirigálnia, és én nem is akartam bemenni az Operaházba. Mégis, mivel valami privát dolgom volt, negyedórával az előadás előtt besétáltam a Hajós utcai kapun. A portás izgatottan fogadott:

— Már az egész városban kerestük! Failoni nem jött el! Csak a karnagy úr tudja megmenteni az előadást!

És már telefonált a rendezőnek, az ügyelőnek, az igazgatónak, hogy megjöttem. Csak annyi időm volt, hogy frakkba öltözzem, és már siettem is a zenekarba. Nem fordultam a közönség felé, mert biztos voltam abban, hogy a nyitány után megjön Failoni, és átveszi a vezénylést. Ismétlem, nem pillantottam a nézőtérre, de annyit észrevettem, hogy mögöttem az első sorban egy fiatal lány csodálkozva néz rám.

Az első felvonás alatt Failoni valóban megérkezett. Az történt, hogy az újság, amelyet olvasott, hét óra helyett fél nyolcat írt a kezdés időpontjául, és a világhírű dirigens kényelmesen, lassan sétálgatott az utcán, abban a hiszemben, hogy van még elég ideje. Persze, a második felvonás előtt átvette a vezénylést, és én a szobámba vonultam, utcai ruhába öltöztem, és bementem az igazgatósági páholyba. Előadás után a színészbejárónál fiatal lány várt rám. Az, aki az első sorban mögöttem ült. Kezében virág volt, amelyet átnyújtott nekem.

— Hálám jeléül — magyarázta. — Ugyanis fogadtam iskolatársnőimmel, hogy Failoni elegáns, jóalakú fiatalember. Ők azt állították, hogy Failoni nagyon idős. Én nyertem...

Ferencsik János

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy fiatalember fél perccel a vonat indulása előtt odamegy az állomás pénztárához és jegyet kér Balatonalmádiba.

– Harminc forint – mondja a pénztáros.

– Az nagyon drága, adja huszonötért.

– Ne vicceljen! – szól rá a pénztáros. – Itt nincs alku. Kell vagy nem kell?

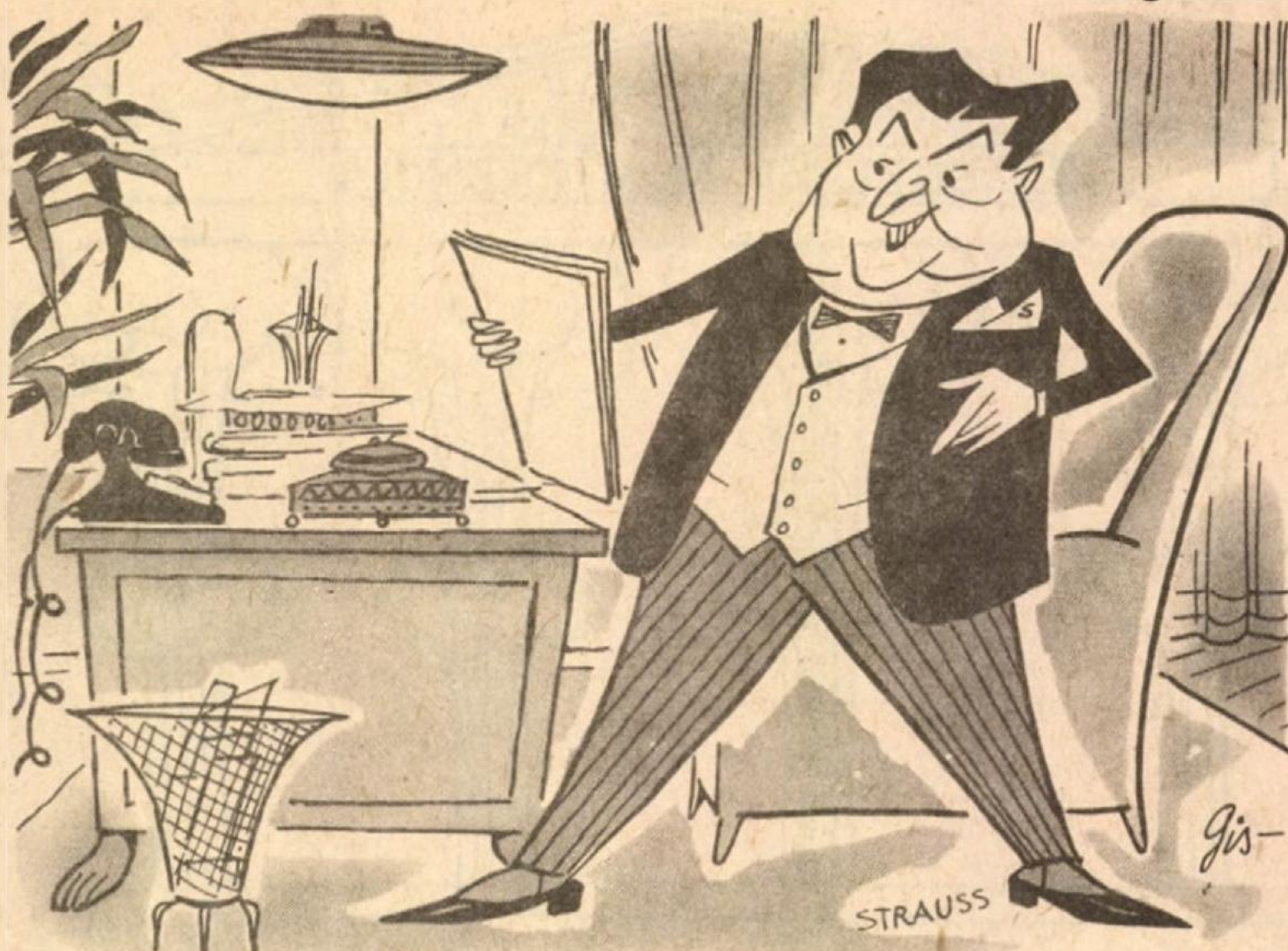
– Huszonnyolcat adok érte.

A pénztáros erre szó nélkül lecsukja a pénztárablakot. Amikor a vonat elindul, a fiatalember kárörvendő hangon bekiabál:

– Na, most jobb?

Nyugatnémet diplomácia

Szegő Gizi rajza

– Itt a mi leszerelési javaslatunk! Minden atomhatalom adja át nekünk az atombombáit megőrzésre!

Algériai történet

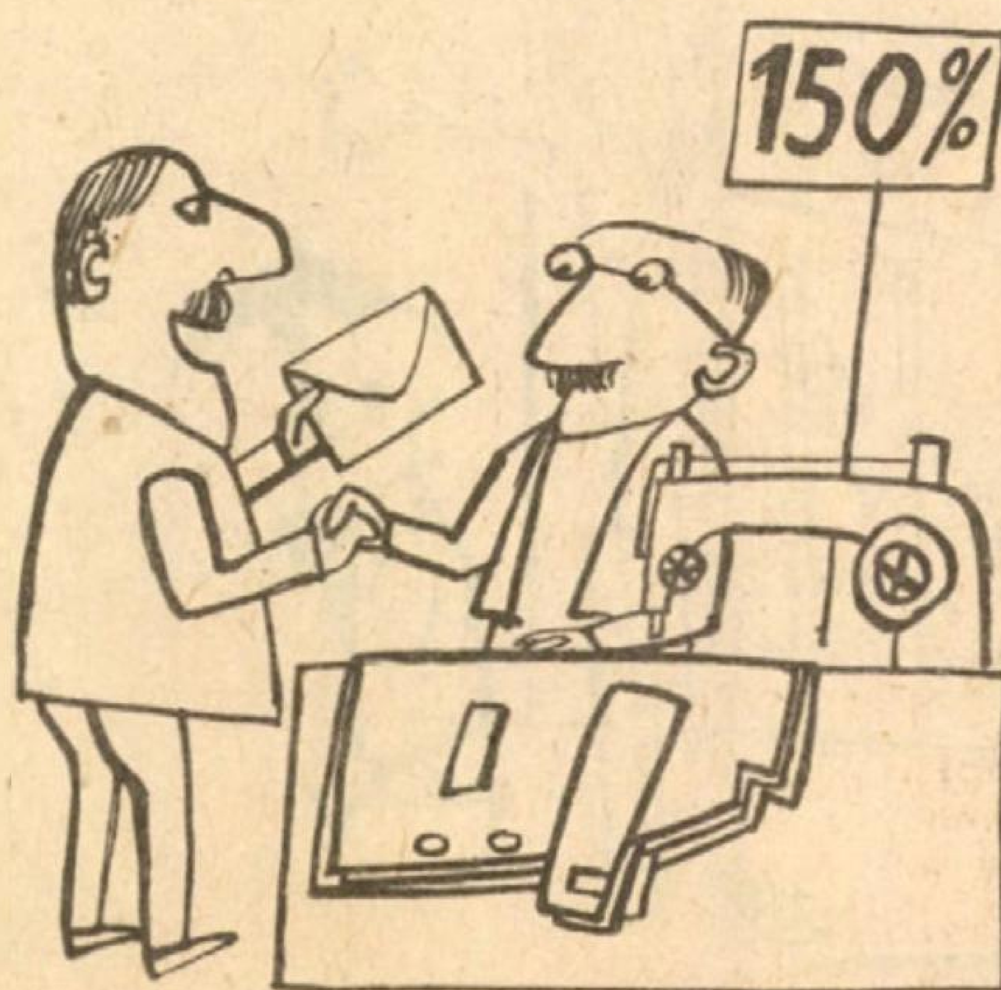
Gerő Sándor rajza

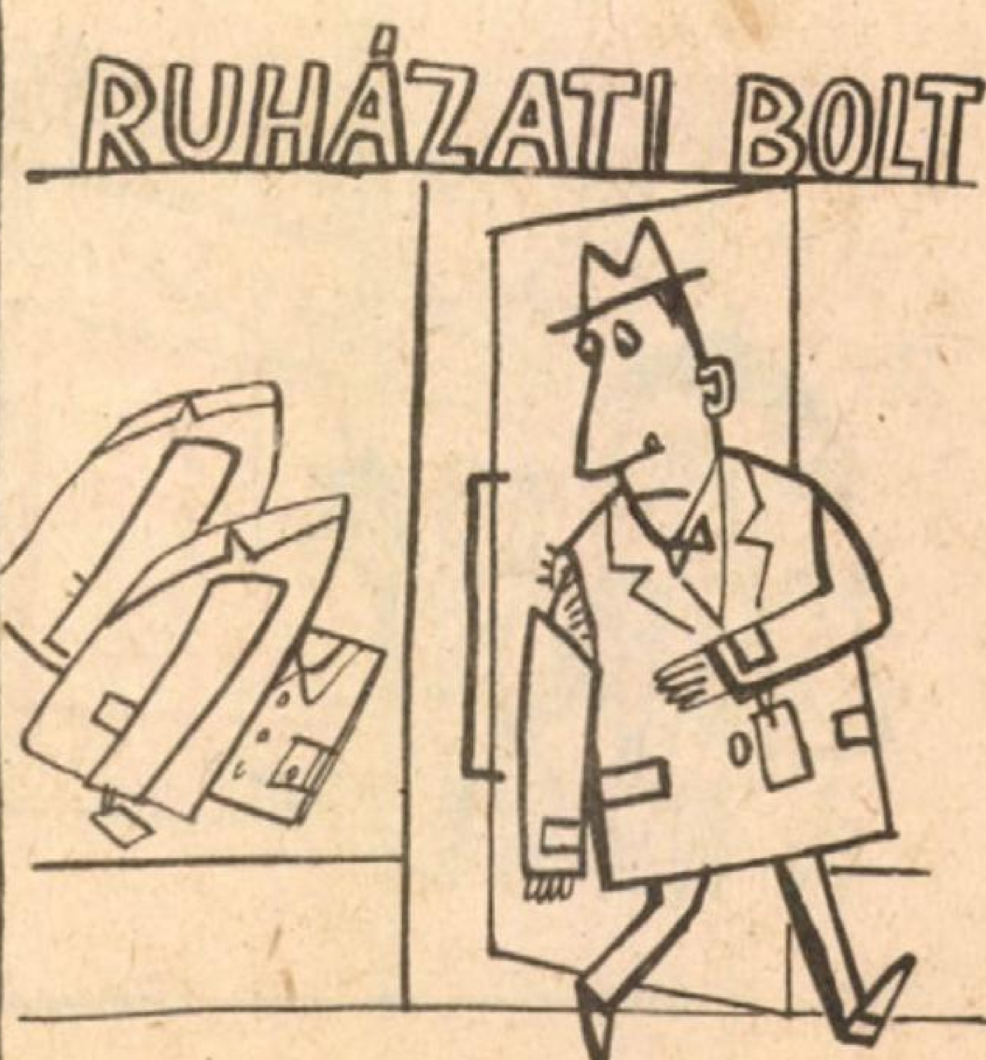

– Az OAS-tól jöttek?
– Ne vicceljen! Akkor miért viselnénk álarcot?!

Nem így képzeljük...

Várnai György rajza

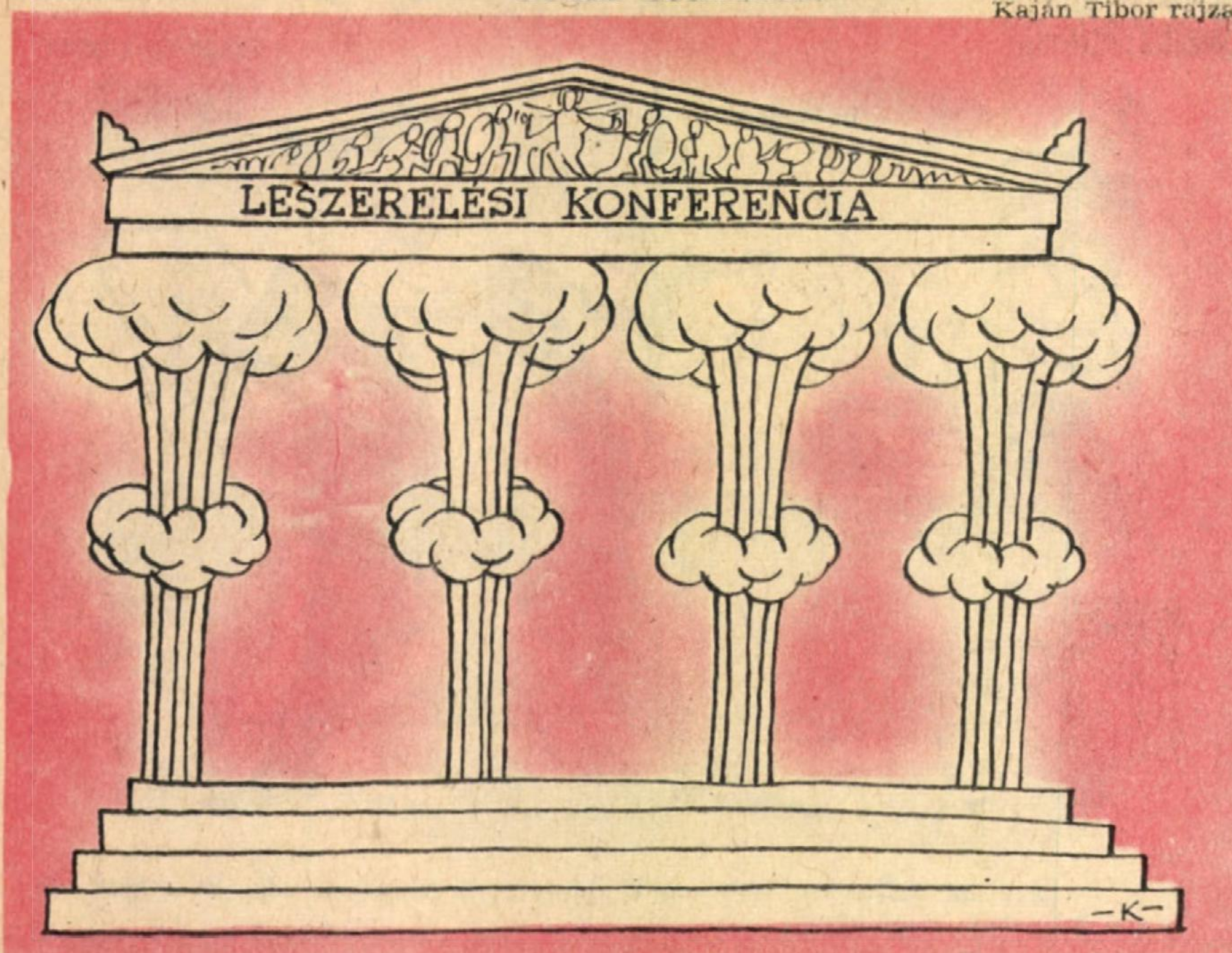

A munkaverseny győztese

... és a vesztese...

Genfi csendélet

Kaján Tibor rajza

MEGÉRDEMELT KITÜNTETÉS

Minoru Genda japán tábornok 57 éves korában nyugalomba vonult. Ebből az alkalomból az Egyesült Államok kormánya magas kitüntetésben részesítette. Lemnitzer tábornok, az egyesített USA haderők vezérkari főnöke adta át a washingtoni kormány nevében a kitüntetést a „régi ellenségnek és az új barátnak".

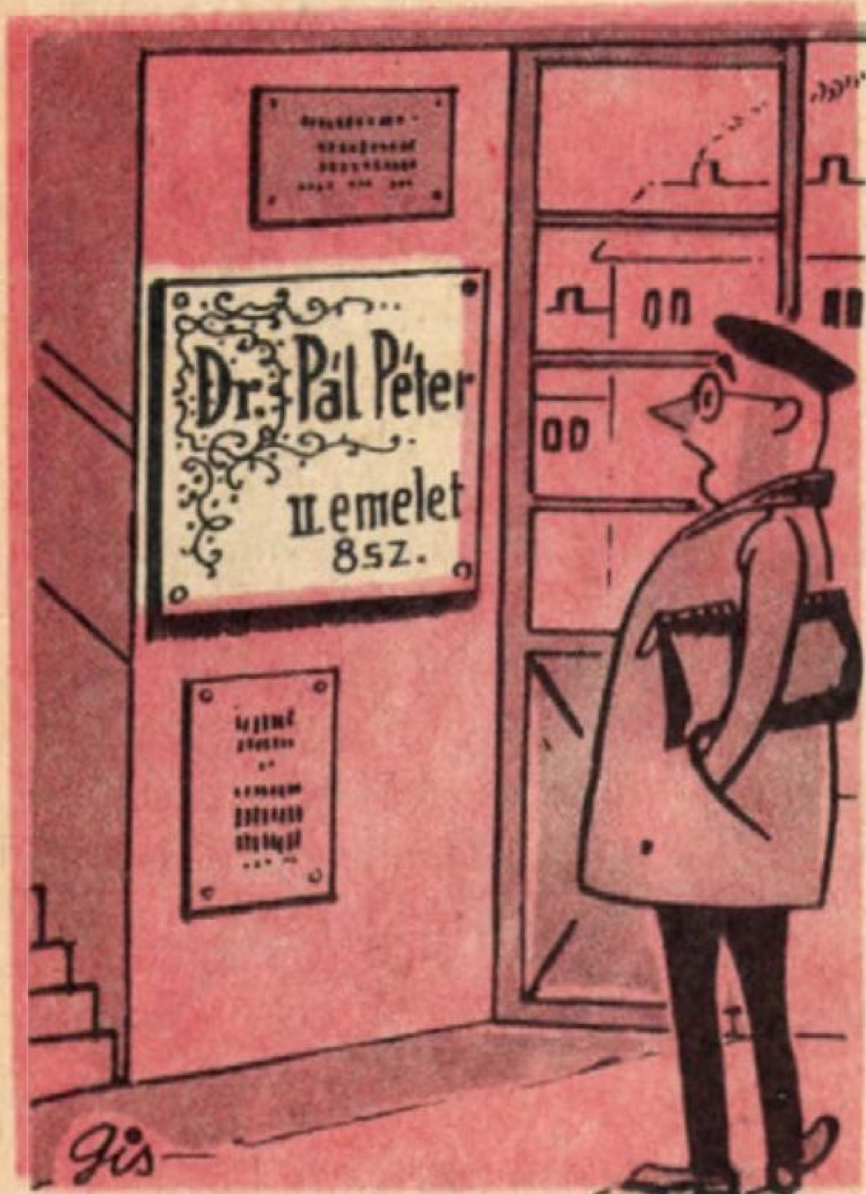
Genda tábornok nevét már 21 esztendővel ezelőtt megismerték az amerikaiak. Ő volt a parancsnoka a Pearl Harbour elleni, hadüzenet nélküli orvtámadásnak, amely sok ezer amerikai életét követelte. De változnak az idők! Az utóbbi esztendőkben, mint a kitüntetés indokolása

hangoztatja, Genda tábornok hűséges barátnak és szövetségesnek bizonyult, és nagy érdemeket szerzett a japán—amerikai agresszív katonai szövetség létrehozásában.

A japán tábornok a kitüntetés alkalmából rezignáltan emlékezett meg a Pearl Harbour-i szép napokról, és bevallása szerint őszintén sajnálja, hogy a támadás nem volt hatásosabb. Bizonyára arra gondolt, hogy ebben az esetben még magasabb kitüntetést kapott volna ...

Díszdoktor

Saját szemszög

– Apuskam, kérjük ki magunknak, hogy azt a príma szeszburgonyát elkótyavetyéljék a piacon! ...

Őszinteség

Toncz Tibor rajza

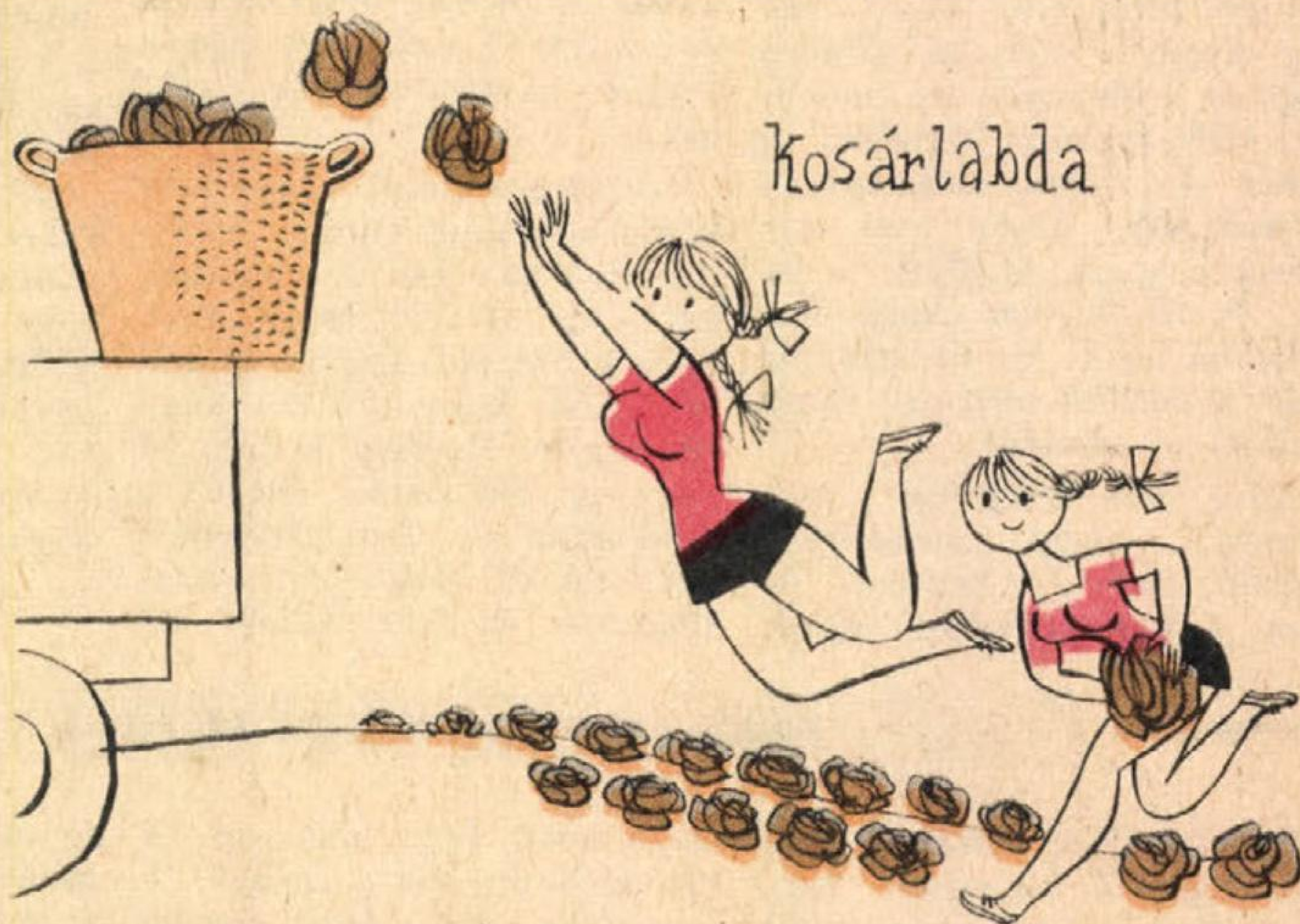
Falusi sportlehetőségek

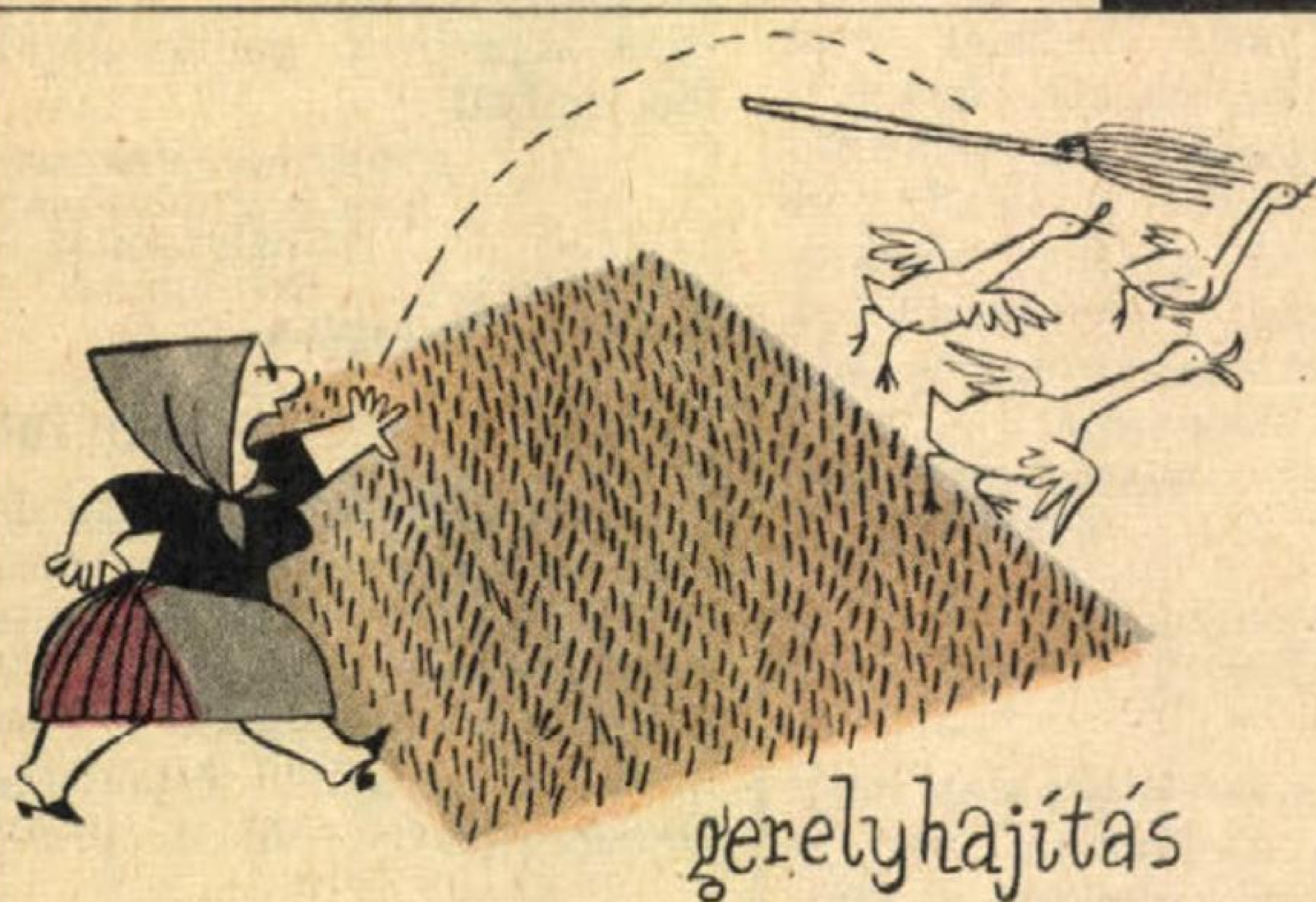

Ezt olvastuk!

Figyelmes cikk

Az Esti Hírlap „Űrlakók a földön" című cikkében azt a megállapítást találjuk, hogy az ember mindössze körülbelül tízezer éve létezik. A közleménnyel kapcsolatban Neandervölgyi Elemérné szíves köszönetét küldi a figyelmességért, mely életkorából százezer évecskét letagadott.

Mesés napközi otthon

A Népszabadság szerint Szeged mellett *negyven férőhelyes* szép új napközi otthon épült, melynek építésére csak társadalmi munkában 3 millió 700 ezer forintot fordítottak. A mesés értékű napközi otthonban valószínűleg Háry János unokái nyertek elhelyezést.

Nehéz életút

A Népszava azt írja tárcájában, hogy 1848 után tele volt az ország bujdosó katonákkal, akik menedéket kerestek „Haynau kötele és Caraffa börtönei elől". Különösen azoknak a bujdosóknak lehetett keserves az életük, akik Caraffa börtönei elől szöktek, nekik ugyanis kétszáz év óta tartó bujkálás jutott osztályrészül. Merthogy Caraffa a kuruckornak volt kegyetlen zsarnoka.

dr. Árgus

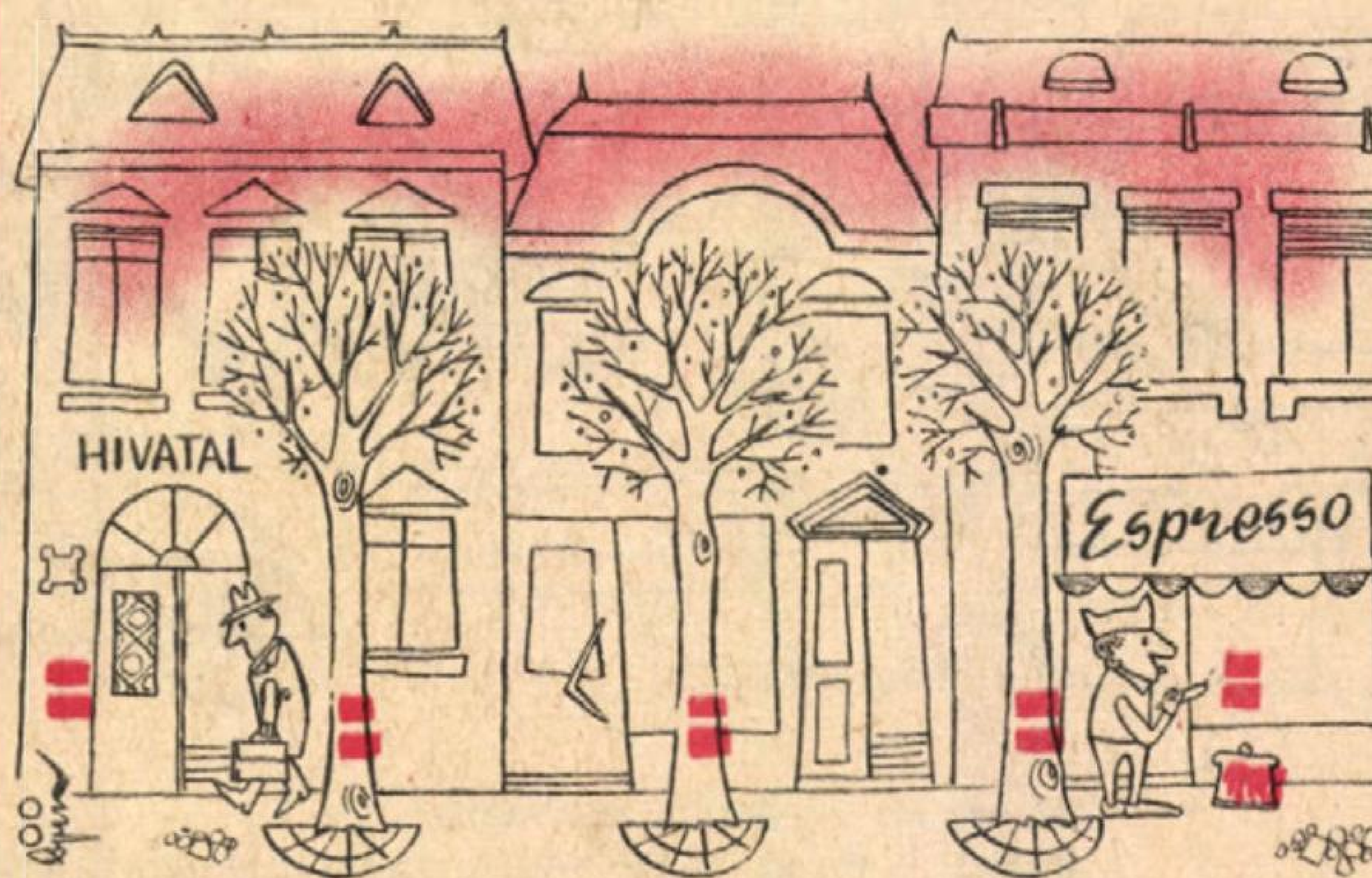
SZÉP AMERIKAI TÖRTÉNET

„Lucky" Luciano, a nemrég elhunyt neves amerikai gengszter, Al Capone egykori utóda, halála előtt még elmondta egy Drew Pearson nevű újságírónak, hogyan szabadult ki a Sing Sing fegyházból. Mostanáig ugyanis rejtély volt, hogy az amerikai alvilág királya, sokszoros gyilkos stb., milyen elgondolásból került szabadlábra, majd szülőföldjére, Olaszországba. Luciano elmondta, hogy szörnyen unta a fegyházat, s megbízta ügyvédeit, hogy szedjenek össze minden terhelő adatot „egy előkelő közéleti személyről". A terhelő adatok egy teljes könyvet tettek ki. Luciano megüzente az illetőnek, hogy ha nem engedik ki, a könyvet megjelenteti. A könyv nem jelent meg, de Luciano rövidesen megjelent — Nápolyban.

Amerikában most totóznak, hogy ki lehetett az „előkelő közéleti személy". Nehéz kitalálni, mert nagyon sok név esélyes...

Útjelző

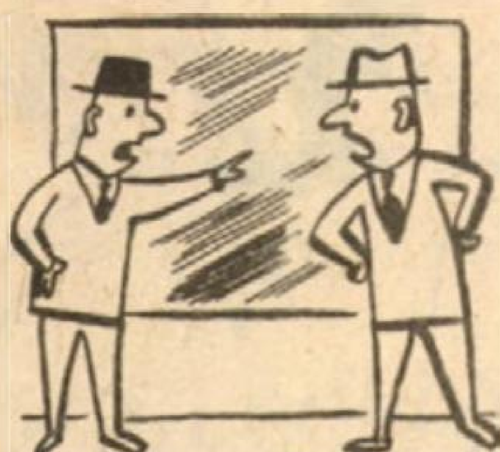
Balázs-Piri Balázs rajza

„Ármegállapítás alatt"

A kirakatban ott van az áru. Mellette a tábla: „Ármegállapítás alatt."

A tábla poros: hetek óta ott áll az áru mellett. Az illetékesek ugyanis hetek óta nem tudják eldönteni, mi lesz az árunak az ára. Valószínűleg úgy vélekednek: árat, de nem minden áron!

Úgy képzelem, hogy van egy csoport, amely azt akarja, hogy az a bizonyos áru, mondjuk 4500 forintba kerüljön, és ehhez az árhoz csökönyösen ragaszkodik. Aztán van egy másik csoport, amelyik 1 forint és 10 fillérért akarja forgalomba hozni azt az árut, de ezért a pénzért még egy nugát szeletet is adnának.

Adva van tehát ez a két csoport, amely mindennap összeül, tárgyal, vitatkozik, de nem tud megegyezni. Egyik sem adja alább, illetve feljebb. És az árunak nincs ára. Ármegállapítás alatt sínylődik.

Mint mondani szokták, mindennek van ára, még a boldogságnak is, és mindenért fizetni kell. Csak annak a vacaknak nincs ára. Pedig megvenném. Ha kell, áldozatok árán is. Lehet, hogy 135 áldozatba fog kerülni?

Mindig felizgatom magam, ha elmegyek az előtt a kirakat előtt. Miért tart az ilyen sokáig? Miért tart hetekig? Múltkoriban láttam egy alig használt dicsőséget, annak is volt ára... Fillérekbe került... A türelemnek pedig hat ára van... Lehet, hogy annak az árunak nincs és nem is lesz ára? Lehet, hogy ingyen fogják osztogatni? De szép lenne!

Szeretném tudni, miért nem kérdeznek meg minket, vevőket, mi szívesen mondanánk árat, ha az illetékesek nem tudnak dönteni. Legyen mondjuk 4,50 vagy 12,20. Vagy 10 kagyló. Esetleg 20 kiló só vagy egy fél marha. Ott áll a kirakatban az ármegállapítás-alattvaló, és várja, hogy megállapítsák az árát. Valaki azt mondotta nekem: ha az áru sokáig van ármegállapítás alatt, akkor sokba fog kerülni, csak még azt nem tudják, milyen sokba: nagyon sokba vagy nem is olyan sokba.

Véleményem szerint, az „Ármegállapítás alatt" táblának nem szabadna olyan sokáig kinn lenni a kirakatban.

Az ár még nincs megállapítva, de ami sok, az sok!

(m)

Baja nem válaszol...

Március 9-én a nagykőrösi Keravill-boltban vettem egy Porex típusú porszívót. A masina négynapos használat után abbahagyta a szívást. Elvittem a kecskeméti szervizhez, ahol egy hónap múlva közölték velem: nem tudják megcsinálni, mert a bajai Villamossági Cikkeket Gyártó Vállalat nem szállít alkatrészeket. Írtam a bajai gyárnak: nem válaszolt. Ezúttal kérem a bajai porszívókészítő gyárat, készítsenek olyan szívókészüléket, amely az alkatrészeket a szervizhez szippantja.

Farkas Menyhért
Nagykőrös

FŰRE LÉPNI TILOS, DE MUSZÁJ

Az Erzsébet királyné úti lakótelep *hat esztendeje kész*. A parkja is szép. Az egész szép — elölről. Mert hátulról, hosszanti oldalát a *Dorozsmai utca* szegélyezi. Sáros, poros utca sajnos annyi van még, hogy ezért szóvátenni ugyan még lehetne, de restelleném. Hanem a Dorozsmai utcát aszfaltozták már, méghozzá többször is. Először, amikor a telephez tartozó óvodát nem lehetett megközelíteni a sártól. Ezért húztak egy bitumen-járdát. Csak sajnos az utca túloldalán, a magánházak előtt. Az állami telep és az óvoda maradt a sárban. De persze gikszer mindig eshet, s az óvoda megkapta pótlólag a járdát — maga előtt húsz méteren. A lakótelep maradt a sárban. A Dorozsmai utca hosszú, messze túl nyúlik a Nagy Lajos király útján. De már nem végig sáros. Az utóbbi szakaszát gyönyörűen burkolták, végig a magánházak között. A lakótelep maradt a sárban. Közben elterjedt a pletyka és rágalom, hogy azt a szakaszt azért építették ki, mert egy „fejes" lakik ott. Pedig nem lakik. S mintha csak bizonyítani akarná ezt valaki, gyorsan tovább építették az utcát — a magánházak között. Végig. Kivéve az állami lakótelep szakaszát. Az maradt a sárban. Legutóbb a közelében, a modern útépítő technika ragyogó gépesítésével két hét alatt megépítették a Mexikói utat a Szőnyi úttal összekötő új utat. Igaz, hogy az út mentén nincsenek házak, csak salakdombok, nappal áthalad rajta tízbusz jármű, éjszaka valamivel több szerelmespár (mert világítása nincs) — de a tervek szerint ide a következő években építkezni fognak, s akkor szükség lesz erre az útra is. Persze, a fenti lakótelep *már hat éve kész*, gyönyörűen parkírozva is van, de akinek kapuja a Dorozsmai utcára nyílik, az vagy bokáig dagasztja a sarat, vagy átvág a füvön, dacolva a sípoló parkőrrel.

Bogáti Péter

Ez nem vicc

Mészáros András rajza

– Miért itt fociztok, gyerekek?
– Mert a téren veszélyes, a csősz elveszi a labdát!...

Megállt az idő...

Ez úton hívjuk meg az illetékeseket a szentendrei HÉV-állomás órájának május 20-án történő koszorúzási ünnepségére.

E napon lesz ugyanis kerek egy esztendeje annak, hogy az állomás órája, éjt nappallá

téve, háromnegyed ötöt mutat, és ezzel rengeteg utast megtéveszt.

Reméljük, hogy az évforduló alkalmából az órát megjavítják, mert egy ilyen nagyforgalmú pályaudvar szinte el sem képzelhető pontos peronóra nélkül!

A jubileumelőkészítő bizottság nevében:
Mihályi Antal
Szentendre

Elmélet és gyakorlat

A személyvonat álmosan döcög az alkonyatban. Unatkozva ülök az egyik fülkében, amelyben egy körülbelül 9 és fél wattos villanykörte szolgáltatja a „fényt". Tekintetem ennek ellenére, ide-oda próbál

röpködni, s egyszercsak a szemben levő ülés fölött egy fehér foltot fedezek föl.

Mi lehet?

Fölállok, közel hajolok. Egy hirdetés lehet, de a szövegéből csak a nagy betűket vagyok képes elolvasni.

Gyufát gyújtok, odatartom a hirdetéshez, s a gyufa lángjánál nagynehezen kibetűzöm: „Legjobb útitárs a könyv..."

(d—i)

Az érdekeltek hozzászólnak

A „Gyanús tilalomfa" című cikkükben közölt helytelen feliratú táblát kicseréltük.

MÁV Pécsi Igazgatósága
Nagy Károly oszt. vez. h.

„Ki a kicsit nem becsüli" című bírálatukra közöljük: A pénztárost helytelen magatartásáért felelősségre vontuk és megfelelően kioktattuk.

MÁV Ig., Szeged
Susla János
oszt. vez.

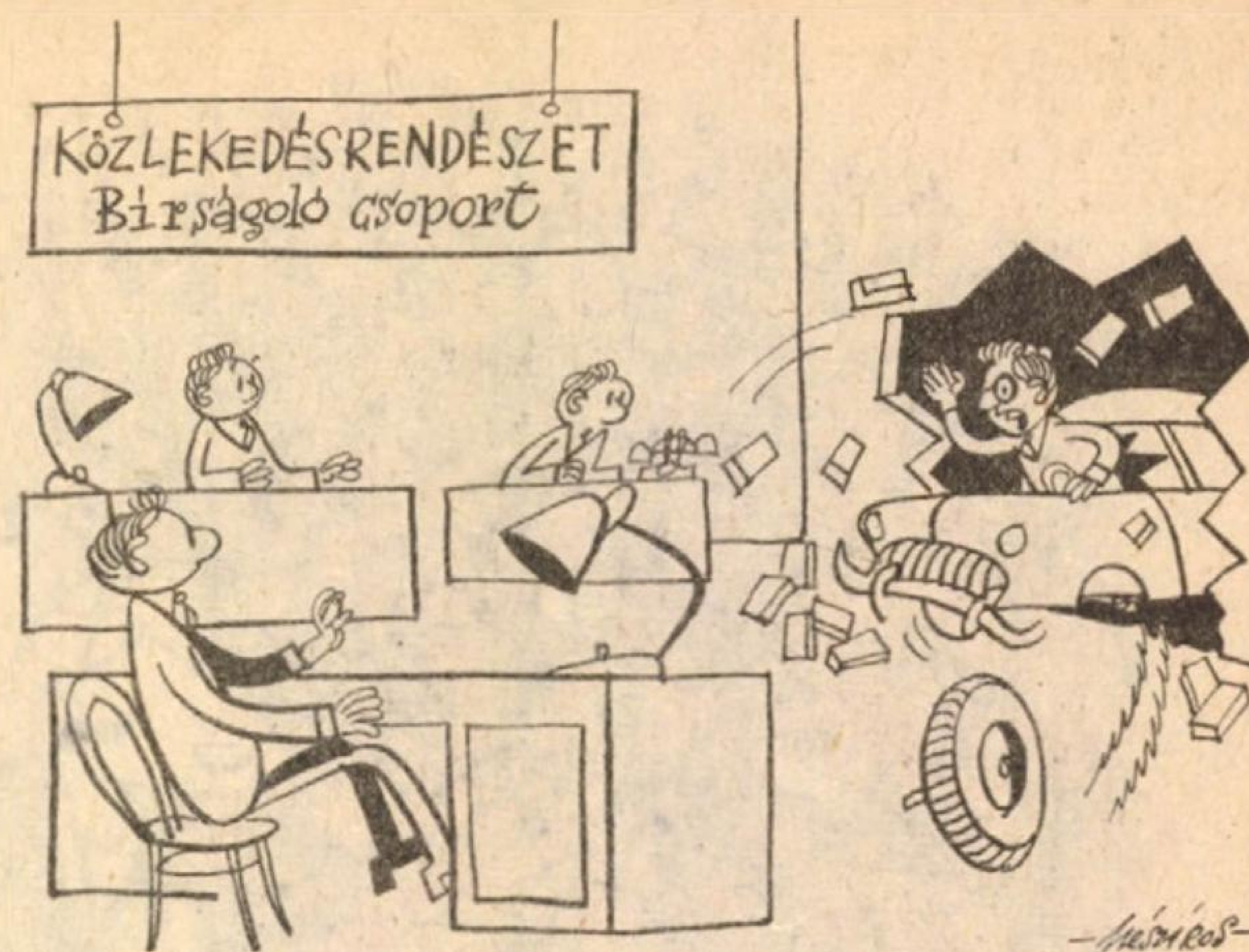
Telefonon hallgatható a „Hét slágere"

Gerő Sándor rajza

Fellebbezni jött

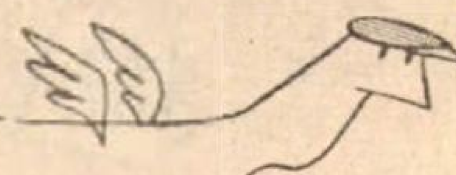
Mészáros András rajza

– Tessék mondani, jó helyen járok?

Egy sapka feltámad

A minap a hivatali ünnepélyre indultam. Az utolsó percben észrevettem, hogy esőre hajlik. Legszebb sötétszürke ruhám volt rajtam, nem szerettem volna megázni. Nem állhatom az esernyőt, de ez egyszer engedményt tettem.

De hol lehet az esernyőm? Azt sem tudom, mikor volt a kezemben utoljára.

Már mindent felforgattam. Végül még egy kísérletet tettem. Benyúltam az előszobaszekrény sötét alsó fiókjába. Valami puha tárgyhoz ért a kezem.

Előhúztam. Hát a régi micisapkám volt.

— Nézd csak... — lepődtem meg. — Ez a vacak még megvan? Legalább 8—10 éve színét se láttam. A drapp bolyhos micisapkám. Már rég ki kellett volna dobnom. De most nem ússza meg. Te csúnya!

Kimentem a konyhába, felnyitottam a szemétláda tetejét, hogy beledobjam a micisapkát... Ebben a pillanatban, képzeljék el megdöbbenésemet, a micisapka megszólalt:

— Ohó, fiatalúr... Csak lassan a testtel. Ugye, eldobnál, mint a megunt szeretőt? Várj csak egy kicsit... Még volna valami mondanivalóm a halálom előtt. Nem, kedves barátom, nem szép tőled, hogy ilyen csúnyán akarsz elbánni velem. Nem ezt érdemlem. Tudom, most undorodsz tőlem. Kísértet vagyok neked. Kísértet a múltból, kora ifjúságod, botlásaid idejéből. Hát persze, nem kellemes, ha a kísértetek megjelennek. Jobban szeretnéd, ha már nem is lennék. Megteheted, hiszen én csak egy szegény kis micisapka vagyok. De azt nem tudod megakadályozni, hogy ne emlékeztesselek arra a korszakra, amikor... — itt elcsuklott a sapka hangja, és szemei könnyekkel teltek meg —, amikor még... szerettél... Sőt, csak engem szerettél! Igenis, megmondom, csak engem! A barna borzalinó kalapodat egyszerűen semmibe se vetted. Sőt... bevágtad egy sufniba... És tudod-e, hová? Éppen oda, ahonnan az előbb engem előhúztál. Úgy bizony, te hűtlen, te állhatatlan. És évek múlva előszedted a borzalinót, aki már azt hitte, hogy ott fog megpenészedni, és akkor engem... engem... vágtál be a sötétbe. Örökké tartott volna a száműzetésem, ha ma véletlenül rám nem akadsz. Most legalább megmondhatom neked: hitvány alak vagy. Amíg kellettem neked, addig szép voltam, jó voltam, divatos voltam. Elfelejtetted talán, amit

érted tettem? Ugye, már nem emlékszel rá, milyen jól jöttem neked, amikor Kamudival, a főnököddel találkoztál a dunakorzón. Kamudin is micisapka volt, és te boldogan feszítettél, mert egyformává tettelek vele. Akkor bezzeg mindenhová magaddal cipeltél, nemcsak a felvonulásra, nemcsak a nagygyűlésre, hanem a moziba, színházba, operába, sőt még a koktélpartira is!

Képzelje el, kedves olvasó, a helyzetemet: ott álltam, kezemben a micisapka, előttem a szemétláda, és a sapka csak beszélt, csak beszélt, szemrehányásainak nem akart vége lenni.

— Elég volt! — üvöltöttem, és nagy lendülettel a szemétbe hajítottam — volna a sapkát, ha meg nem szólal:

— Szépen kérlek, ne légy ilyen szívtelen hozzám. Gondolj régi szerelmünkre, a sok együtt töltött boldog órára. Nem kérek mást, csak egy utolsó sétát veled. Egyszer még utoljára vigyél magaddal. Azután boldogan halok meg, ha úgy találod, hogy fölösleges vagyok...

Megtettem neki. Fejembe nyomtam a sapkát, szép, sötétszürke háromgombos, rövidzakós, szűknadrágos öltönyömben, keresztcsíkos nyakkendőmmel kiléptem az utcára.

A hivatal elé érve elsőnek Kamudival akadtam össze:

— Mi az, öregem, elment az eszed? — bámult rám. — Micisapkát hordasz? Teszed le rögtön! Ide ugyan be nem jössz így! — ripakodott rám.

Azzal lekapta a fejemről a micit, és belehajította a kapu alatt álldogáló kukatartályba.

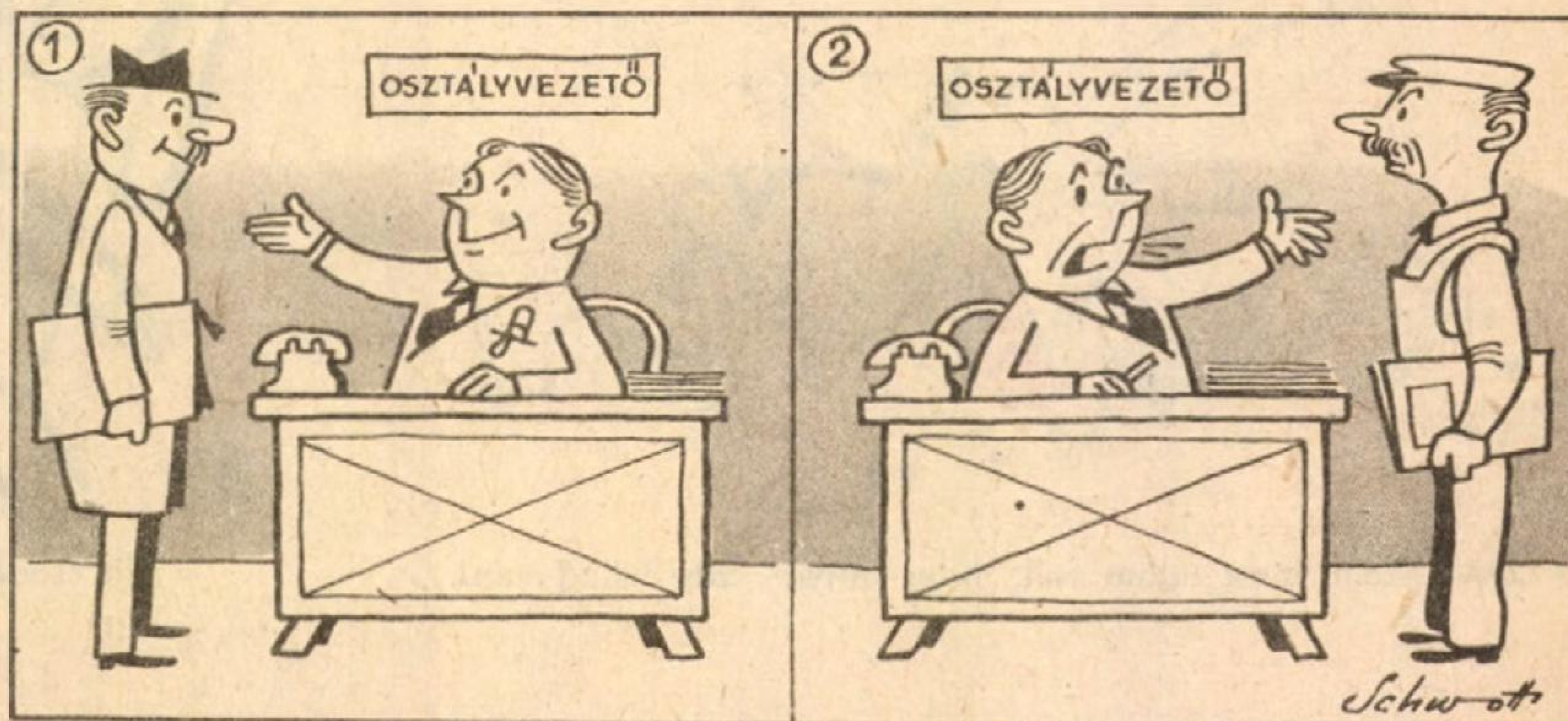
Isten bizony ő tette, nem én.

Novobáczky Sándor

Kétféle magatartás

Schwott Lajos rajza

① – Elhoztam a prémiumát.
– Foglaljon helyet.

② – Mennyi prémiumot kapunk?
– Majd meglátják a borítékban!

Praktikus téesz-elnök

Mészáros András rajza

– Így legalább tudjátok, mennyit fogtok keresni!

Gyerekszáj

Megkérdezik Pistikétől:

— Tudod-e, Pistike, hogy Petőfi hol szavalta el először a Talpra magyart?

A hétéves Pistike „kapásból" rávágja:

— A Pilvax-eszpresszóban!

Korszerű nevelés

A híres filmírónő nemigen van otthon, s csak esténként hallgatja meg Juliska, a házvezetőnő beszámolóit a napi eseményekről. Egyik este azzal fogadja Juliska az írónőt, hogy szörnyű dologra jött rá, Péterke cigarettázik!

Kis történetek

— Mit csináljak vele?

Az írónő összeráncolta a homlokát.

— Megverni nem szabad. Korszerűen kell nevelni a gyereket. Beszélje rá, hogy szivarozzon! A szivartól hányni fog, és leszokik a dohányzásról.

A következő nap Juliska már a liftnél várta az írónőt.

— Tessék jönni! — mondta rejtélyesen, s ment a gyerekszoba felé. Óvatosan benyitotta az ajtót.

— Tessék nézni!

Péterke az asztalnál ült, és hangosan számolt.

— Kettő meg kettő, az négy...

És közben hatalmas füstfellegeket fújt egy szivarból.

Színészek

Barátom, a színész, a következőket mondta egy másik színészről:

— Nem lehet kibírni ezt a Kondorossyt! Ahogy ez beszél magáról! Tegnap is elfog és félóráig dicséri magát, hogy milyen szenzációs, milyen óriási az új filmjében. Hát ma megnéztem.

— És?

— Tényleg óriási a dög.

Fendrik Ferenc

Túrázó házaspár

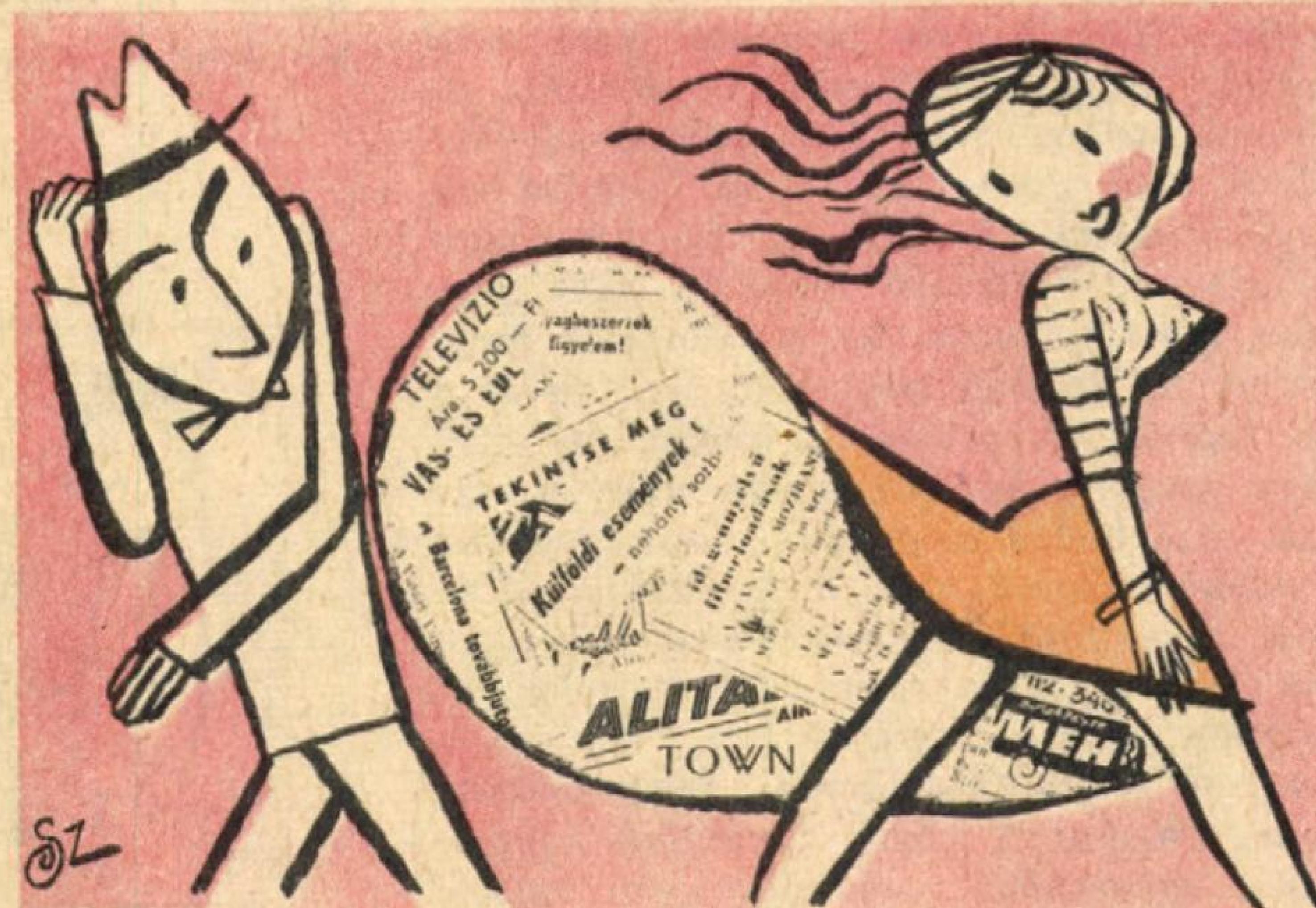
Toncz Tibor rajza

– Szívecském, most látom csak, hogy milyen szép lábad van!...

Már nem divat az újságminta

Szűr-Szabó József rajza

– Mit csodálkozik, Pemete úr? Kifordíttattam a szoknyámat.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.2031 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.